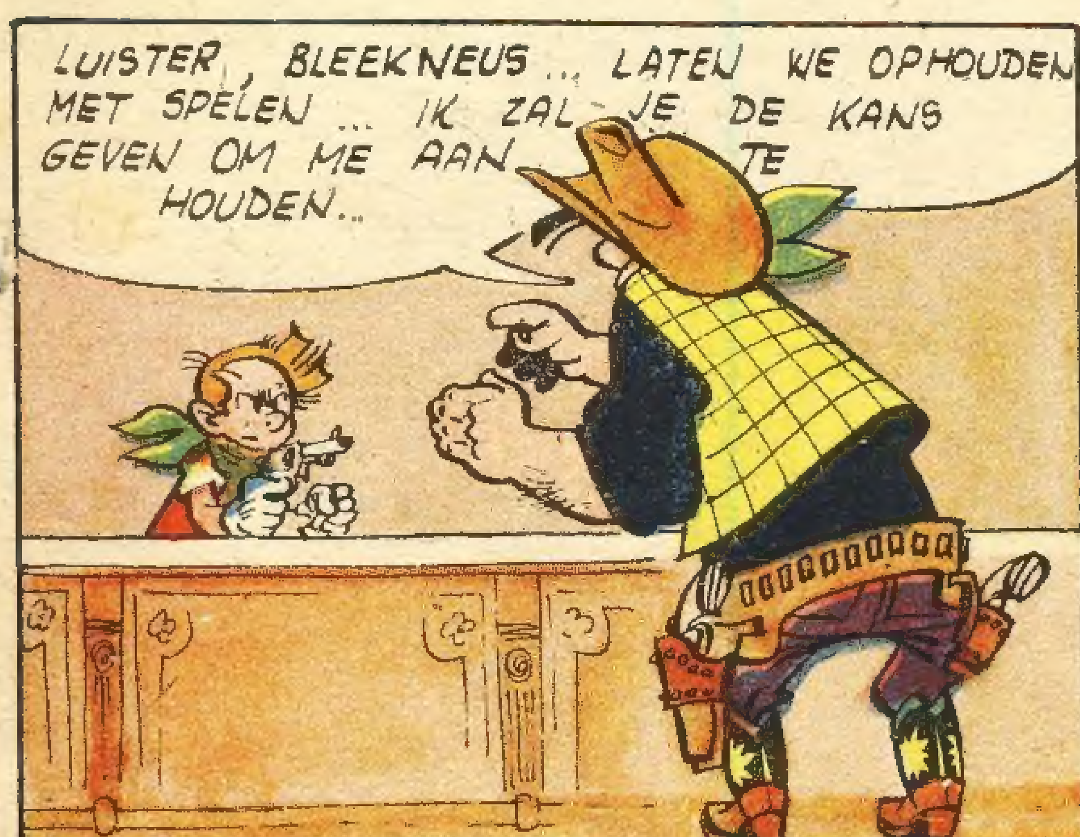

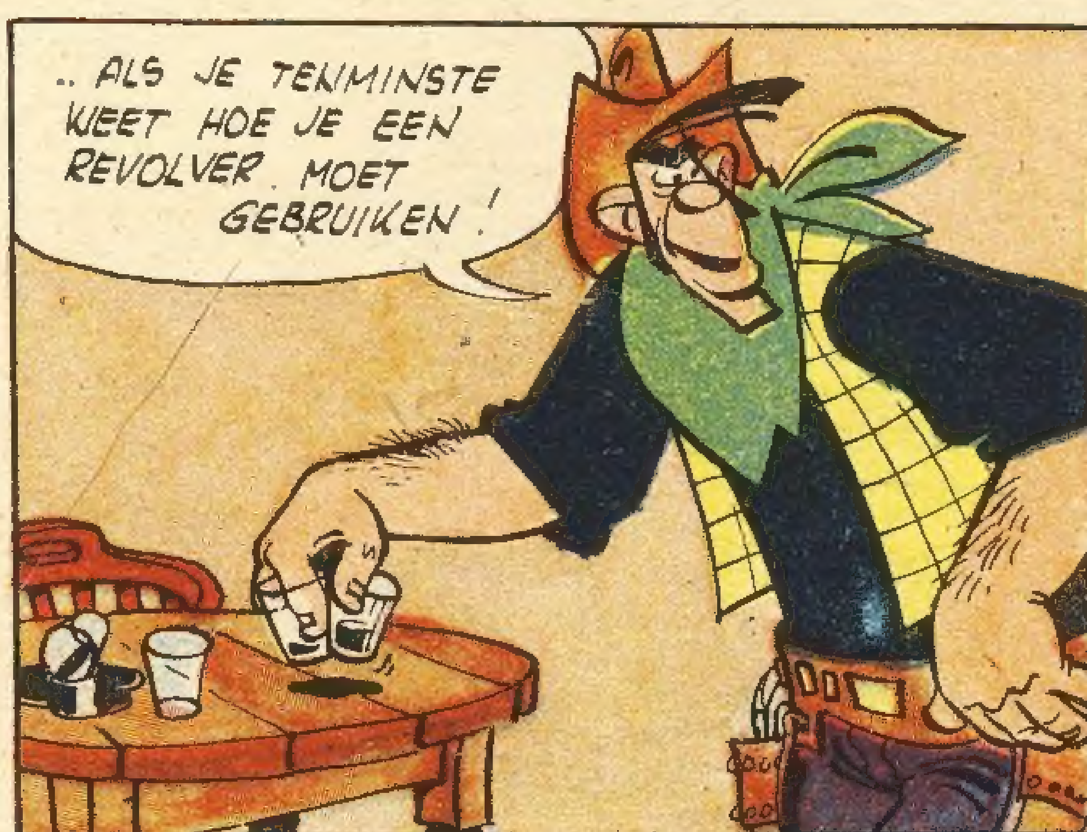
WEEKBLAD

4 frank per nummer.

ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 529. — 18 MEI 1950. — 24 BLZ.

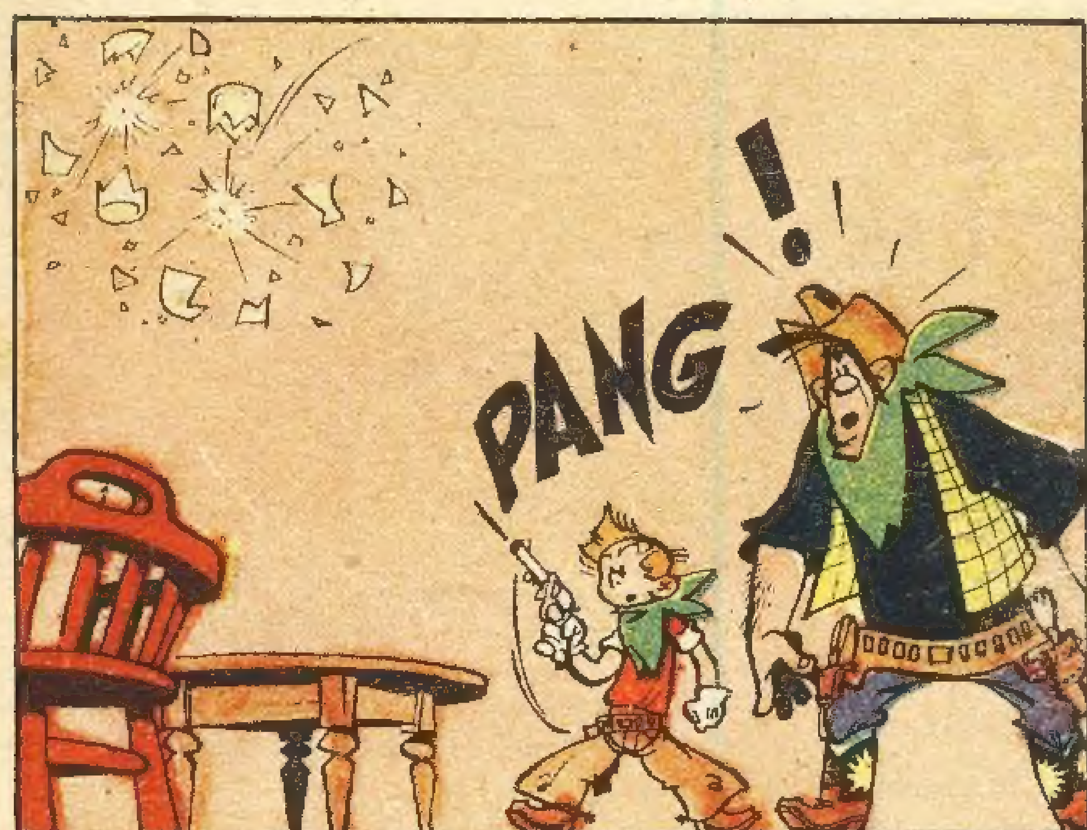

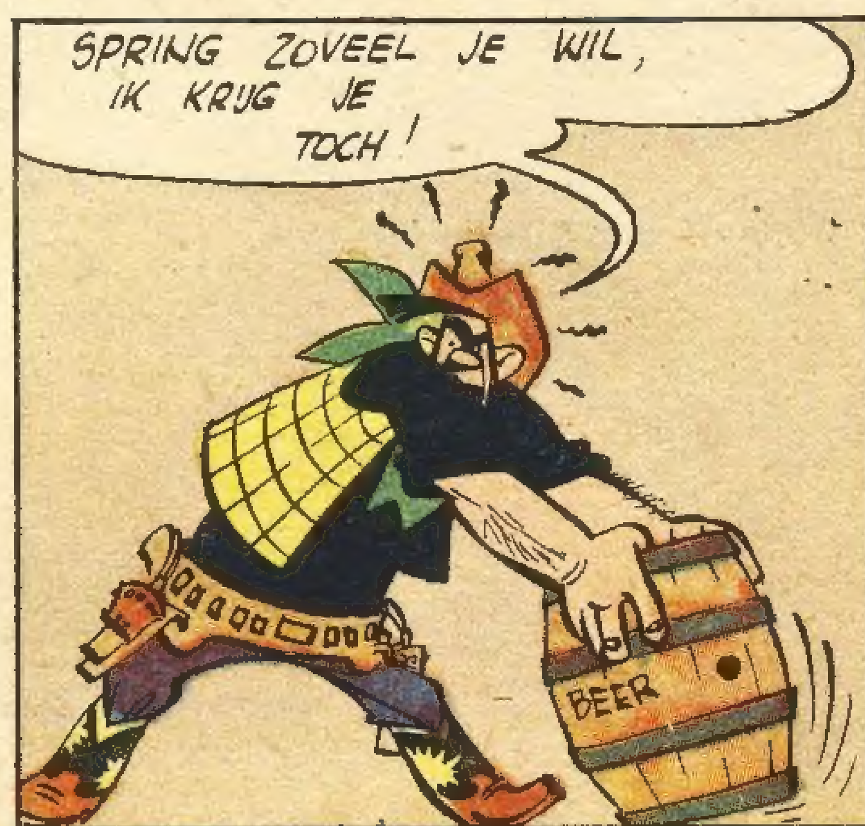

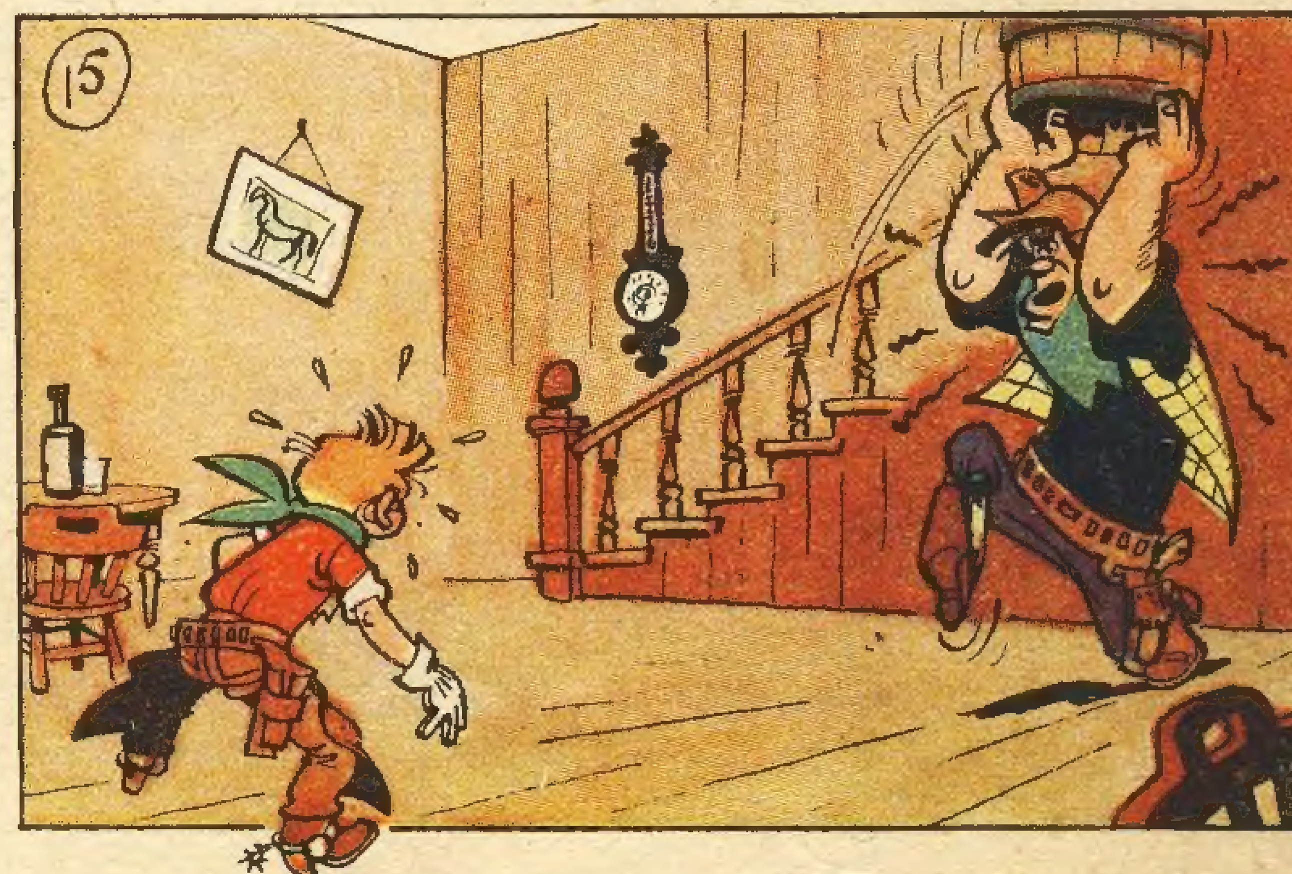

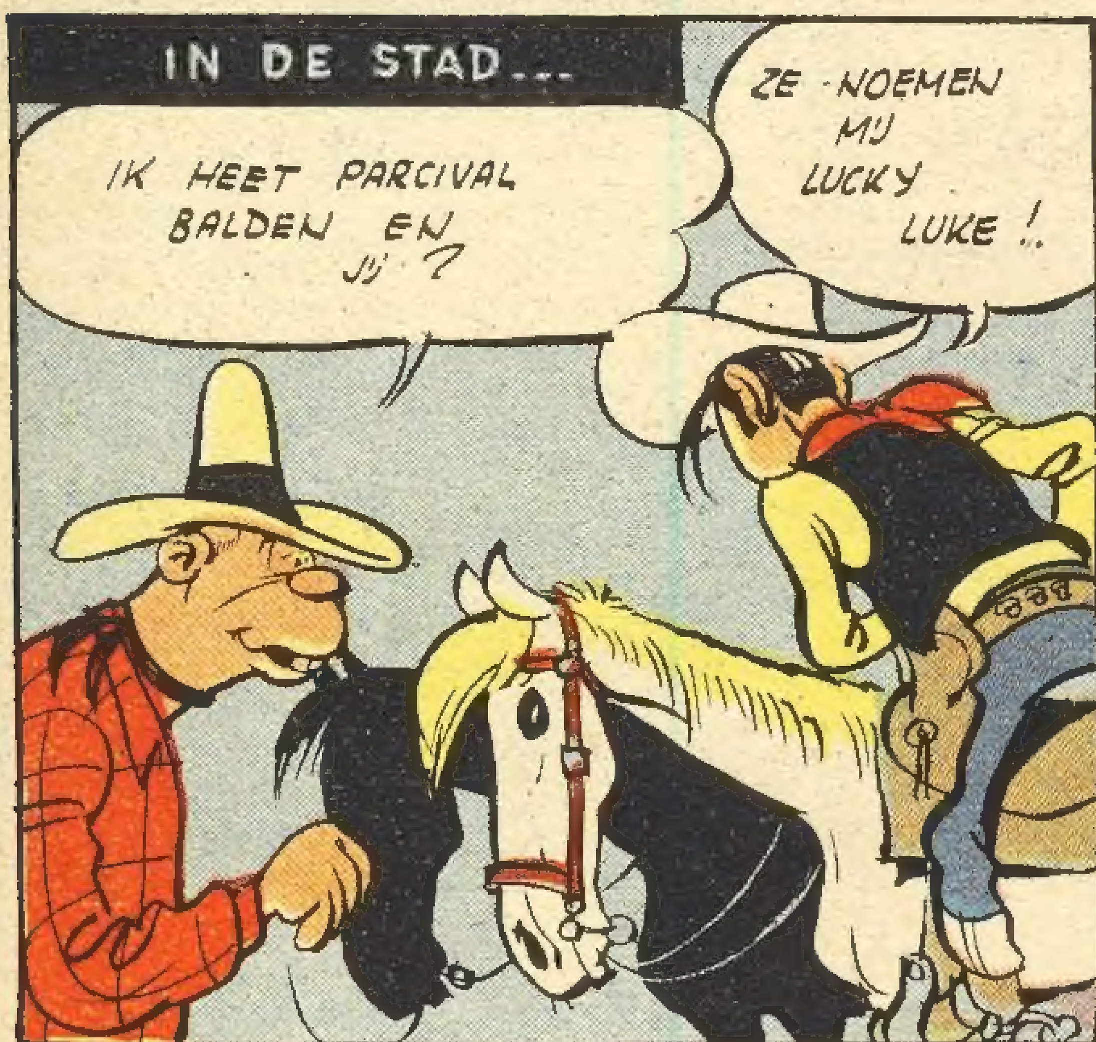

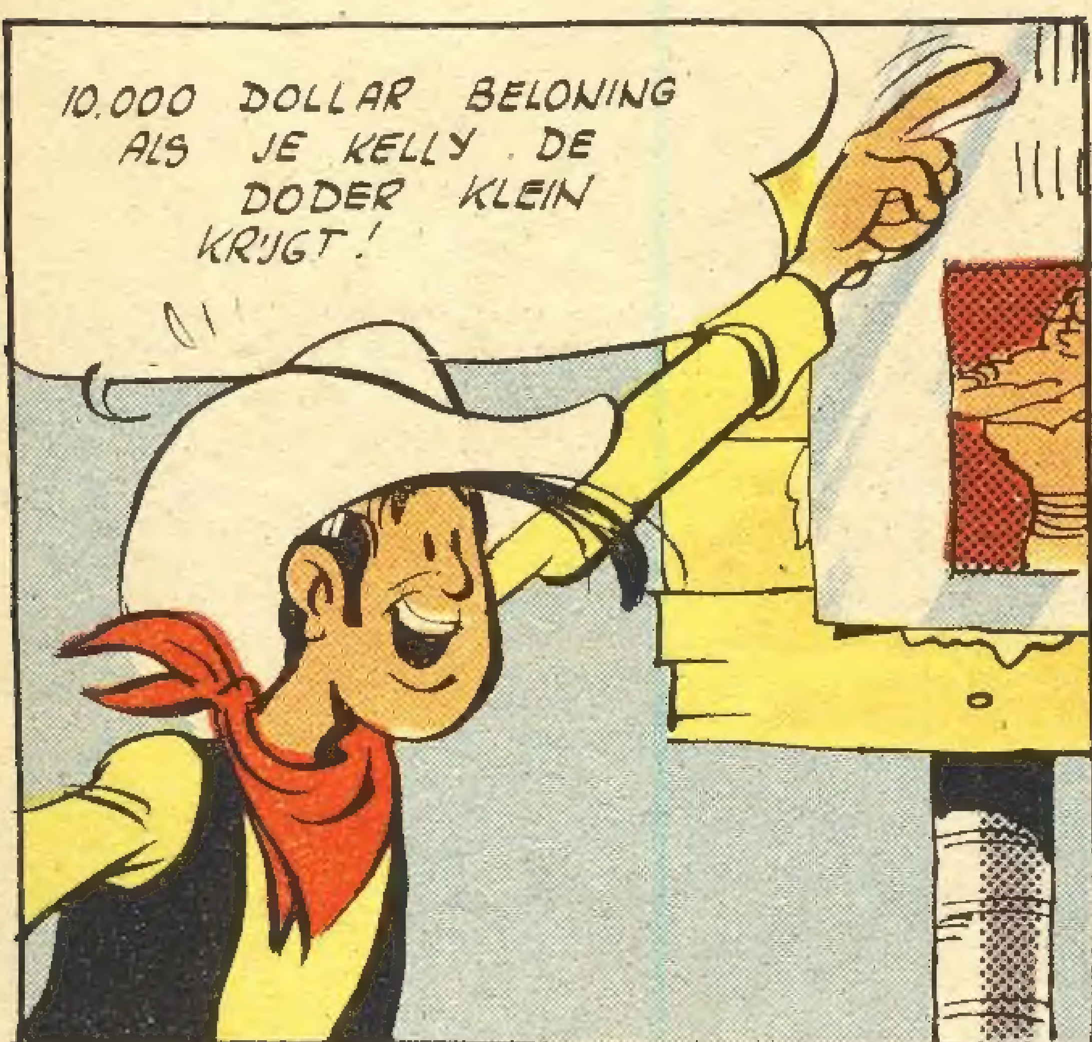
LUCKY LUKE

LUCKY LUKE MAAKT KENNIS MET PARCIVAL BALDEN, EEN REUZESTERKE COW-BOY.

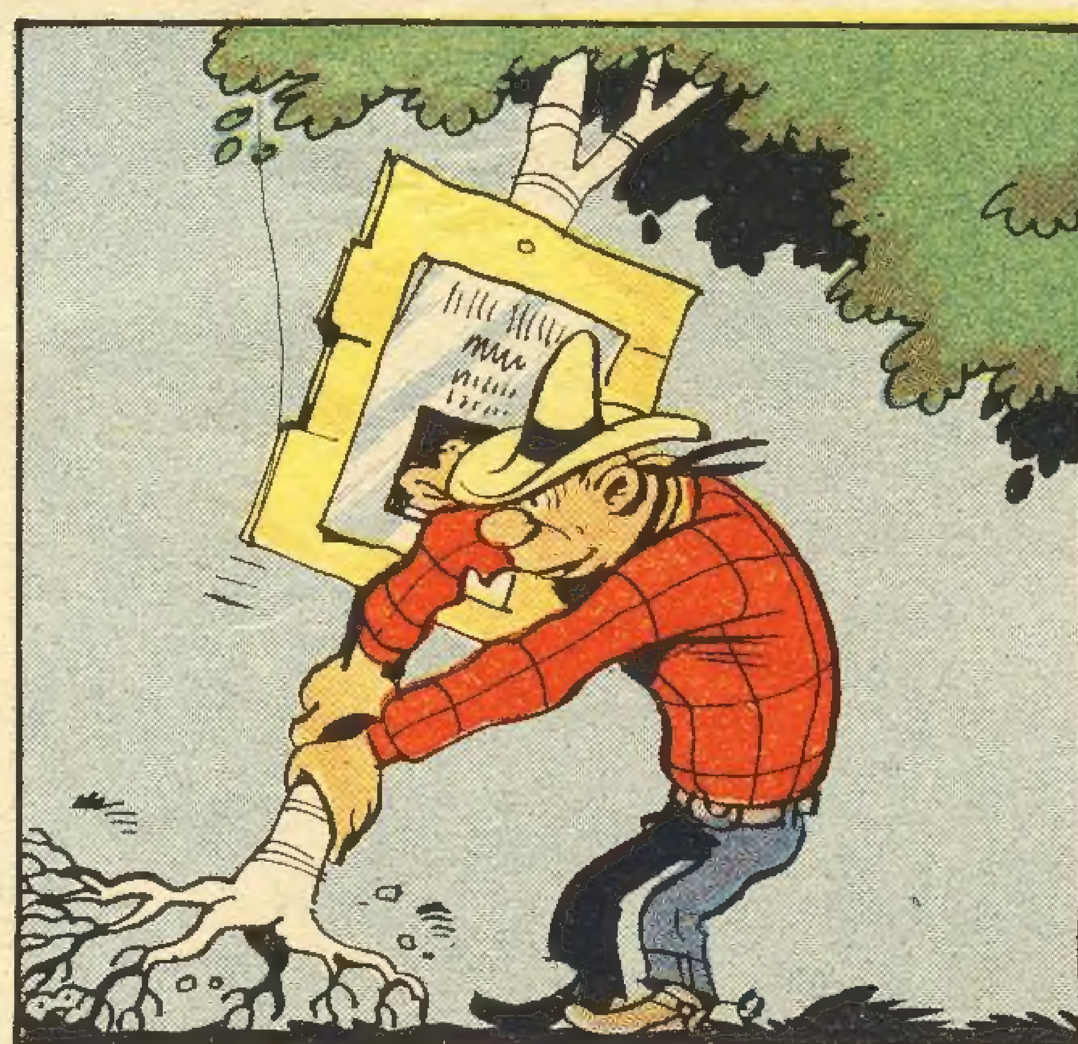

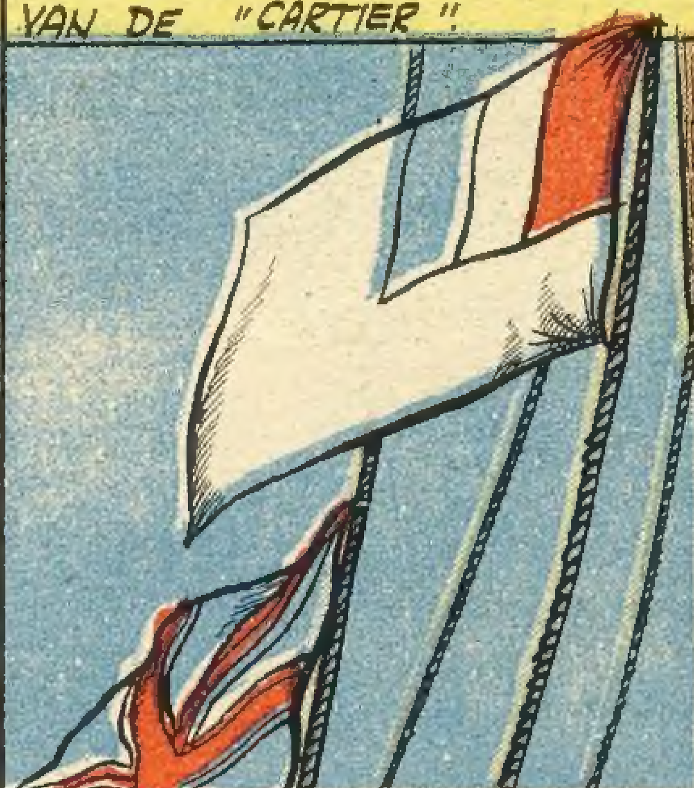

SURCOUF DE KAPERSKONING

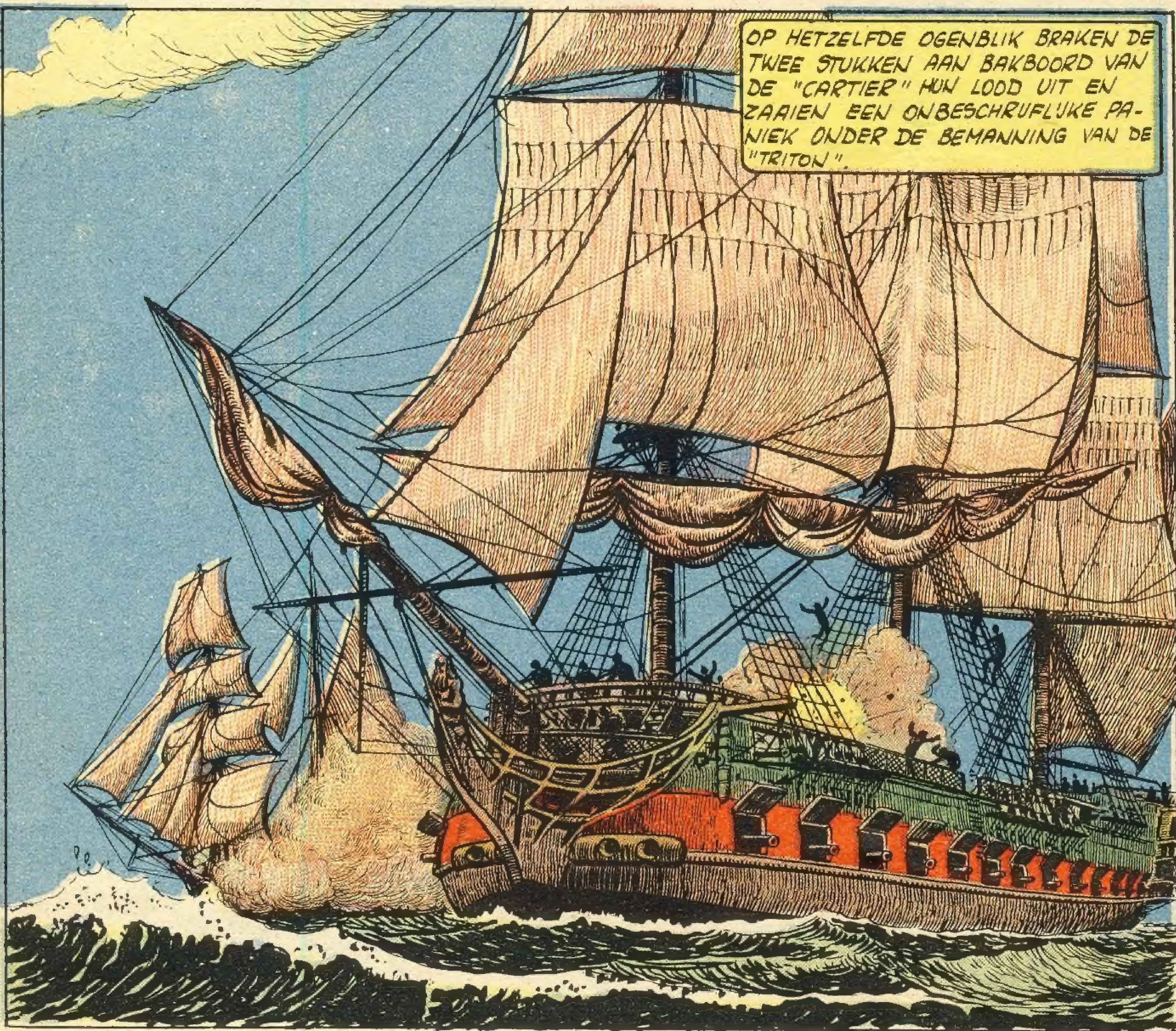
SURCOUF HEEFT EEN ENGELS SCHIP AANGEVALLEN, DAT EEN VEEL STERKERE BEMANNING VOERT. DE AANVAL IS VERRASSEND.

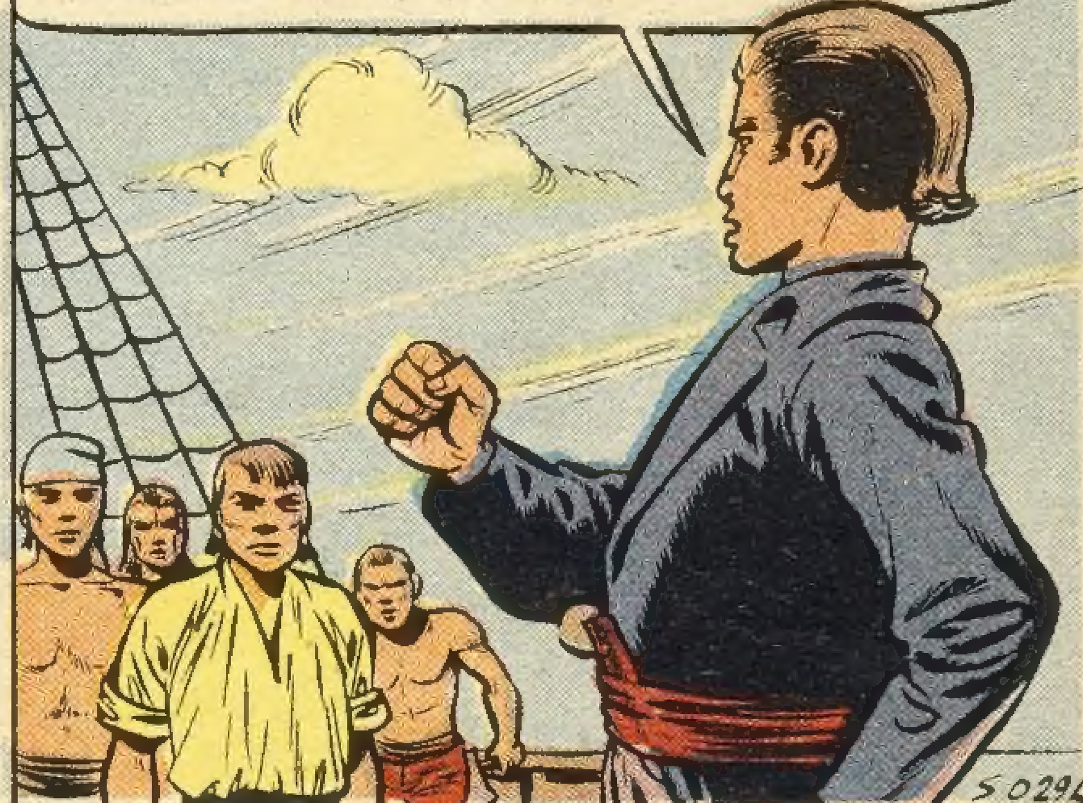

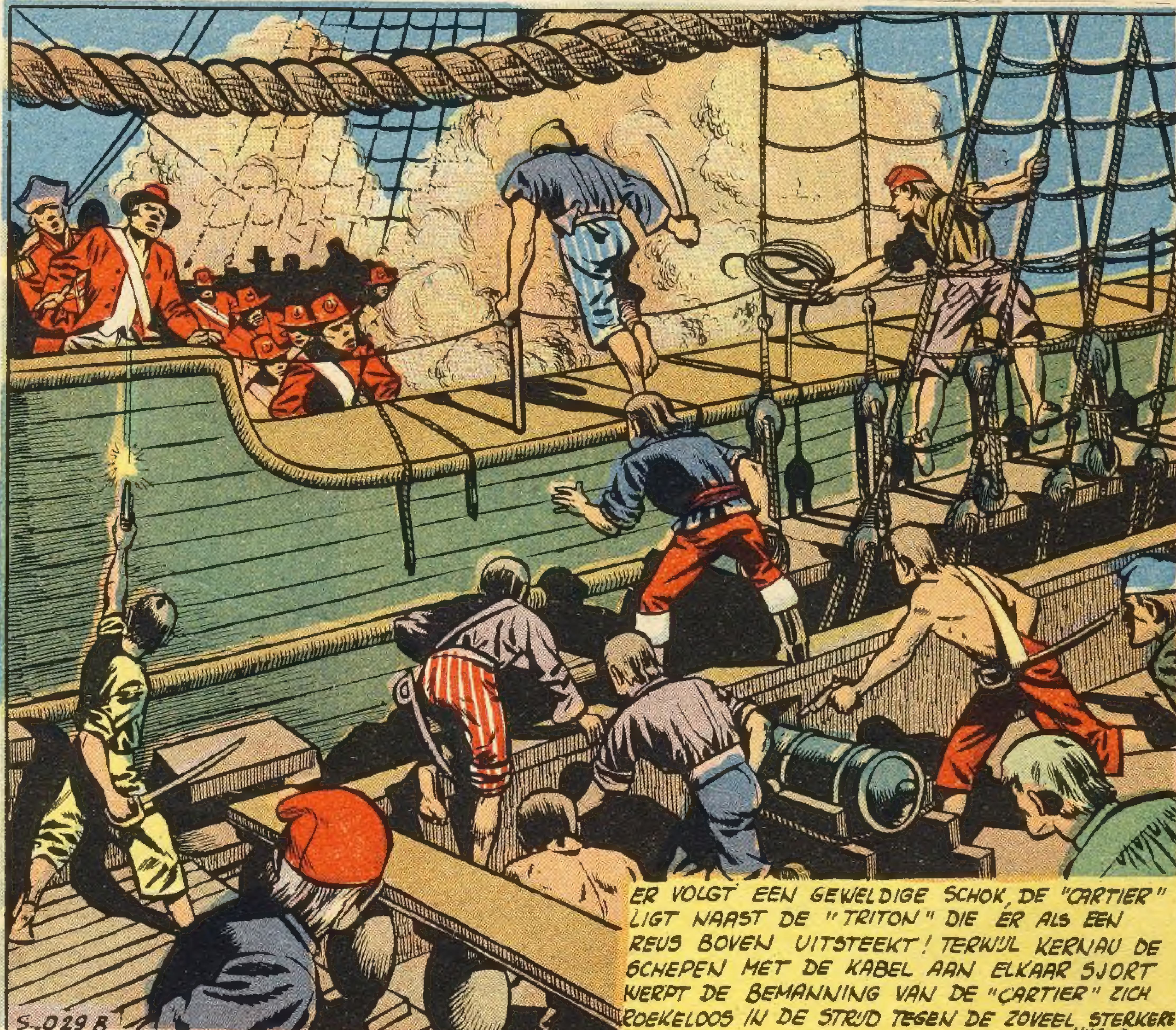

PLOTSELING HEERST ER VERWARRING IN DE RECHTZAAL ALS ACE HANLON RECHTSPRINGT MET EEN REVOLVER IN DE HAND.

Leven er apen in Europa ?

Snuffeltje en Kwabbernoot hadden het gisteren aan de stok over apen. Eigenlijk is dat zo gekomen : Kwabbernoot had weer iemand uitgescholden voor aap. Dat is natuurlijk niet toelaatbaar en Robbedoes heeft onze kwast even op zijn nummer gezet.

— Waarom kies je niet liever een dier, dat in Europa voorkomt ? vroeg Snuffeltje hem droogweg. Je weet toch, dat men, buiten de dierentuinen, geen apen in Europa aantreft.

Maar toen had je de storm moeten horen losbarsten ! Piet Kwabbernoot, die blijkbaar overvloeit van sympathie voor die lieve dieren (Als ik iemand een aapje noem, bedoel ik niets kwaads, beweert hij.) heeft ons allemaal een lesje gegeven.

Apen, vertelde onze Piet, komen vooral voor in Afrika, in Zuid-Amerika (eigenlijk van Zuid-Mexico tot de Noordgrens van Uruguay) en in Azië (Indië, Indo-China en Indonesië). Er is echter ook één plaats in Europa waar er apen leven : namelijk in Gibraltar : het gaat hier om de zogenaamde Turkse Aap, de enige, die in Europa aangetroffen wordt. Er is dus maar één werelddeel, waar we de vrienden van Piet Kwabbernoot tevergeefs zouden zoeken : namelijk in Australië.

De gemiddelde grootte, vertelde hij verder, schommelt tussen 2 meter en... 16 cm. ! Onder de grootste moet je de gorilla rekenen, daar worden de mannetjes inderdaad tot twee meter hoog en bereiken ze een gewicht tussen 250 en 300 kilo ! De kleinste aapjes zijn de zogenaamde « Klauwaapjes », die in de Zuidamerikaanse wouden leven. Ze zijn soms niet groter dan 16 cm. en lijken erg op eekhoorntjes. Ze hebben een mooie, pluimvormig behaarde staart en klauwachtige nagels (vandaar hun naam).

Piet heeft beloofd, ons volgende week over de... kleur van de apen uit te weiden.

DE RODE VLEUGEL en de Maleise Kris

(27)

KORTE SAMENVATTING. — In zijn strijd met de Maleise Kris heeft de Grote Baas van de Rode Vleugel zich met zijn jongens en nieuwe helpers naar het binnenland van Borneo begeven. Op een avond raakt het kamp in de war door een overstroming, die alles dreigt te verzwelgen. Jan en de Chinees Tan zijn met hun prauwen door de stroming meegesleurd. Gelukkig kunnen ze mijlen verder de oever bereiken en stoten bijna op een groep van de Maleise Kris. Ze besluiten, alles in het werk te stellen om de Grote Baas te verwittigen. Maar door een ongelukkig toeval vallen ze in handen van de Maleise Kris. In het kamp van de Rode Vleugel beraadslaagt de Grote Baas, hoe hij de Maleise Kris het hoofd zal bieden.

Niet zonder een wurgende angst zag de Grote Baas hem vertrekken met een der Filippijnen.

Zijn mitraillette heeft Karel aan zijn schouder hangen, zijn blik is vast en aandachtig.

— Jan is al weg, mompelt de Grote Baas. En jou, Karel, zal ik je nog terugzien ?

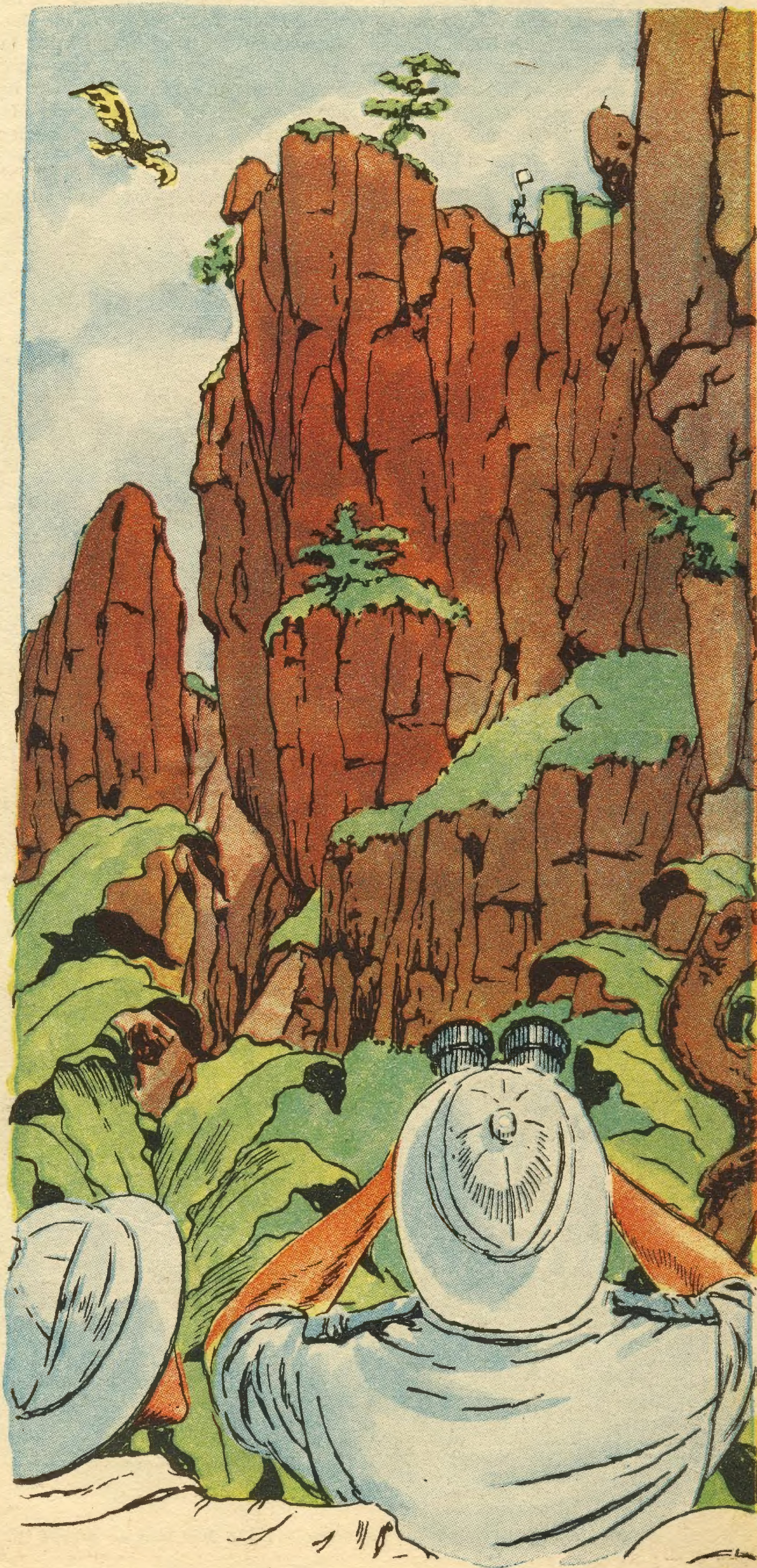
Hij dacht weer aan alle avonturen, alle gevaren, die zijn jongens met hem hadden gedeeld. Er waren ogenblikken, dat hij zijn idee, een Rode Vleugel te stichten, verafschuwde, dat hij de plicht, die jongens het gevaar en wellicht de dood in te sturen, haatte.

Maar dan dacht hij weer aan de mensen, die hij gered had, aan alle gevechten, die hij leverde tegen onrecht en schurkachtigheid, aan de keren, dat hij de gerechtigheid had doen zegevieren. En dan dacht hij weer aan Jan, die zeker ergens in de wildernis gestorven was en hij bedacht, dat Jan een grootser en rijker leven had gehad dan velen, die een eerbiedwaardige leeftijd bereiken. Jan had mensen gered, Jan had gevochten voor vrijheid en rechtvaardigheid en daarboven moest Jan nu wel weten, dat hij niet tevergeefs geleefd had, dat hij zijn leven goed gebruikt had, dat hij gestorven was voor iets groots...

De Grote Baas voelde zich door die gedachten gesterkt. Bij de voet van de Sarawakbergen keek hij de twee mannen na, die de bergpas reeds betreden hadden.

Af en toe draaide hij zich om naar het woud en vroeg zich af, of niet plotseling en onverwachts de troepen van de Maleise Kris uit de wildernis kwamen opdagen en het kamp overvallen. Maar het woud was stil. Alleen het gesnater der papegaaien galmde tegen de ruwe wanden van het bergmassief.

Een hele dag ging voorbij en nog een nacht. Karel en de Filippijn waren in het gebergte verdwenen en heel het kamp wachtte met koortsachtig ongeduld de ochtend af en het ogenblik, waarop ze door hun

verrekijker, ginds hoog in het gebergte, wellicht het signaal zouden zien, waarop ze met zoveel angst en verlangen zaten te wachten.

De Grote Baas had uitgerekend, dat, als alles goed ging en de twee mannen heel de dag en een stuk van de nacht marcheerden, ze tegen tien uur 's morgens de rand van de hoogvlakte konden bereikt hebben.

Heel de nacht had hij wakker gelegen en geluisterd of hij soms geen schoten hoorde, schoten, die hem zouden verteld hebben, dat de Maleise Kris de pas bezet hield en een hinderlaag gelegd had. Doch de nacht werd alleen gestoord door het gegrom van een tijger en de korte angstkreet van zijn slachtoffer.

Om elf uur 's morgens was Karel nog altijd niet te zien aan de rand van de rots. De tenten waren opgebroken en ingepakt en de bagage stond klaar. Toch had de Grote Baas de pakken en kisten in een kring laten plaatsen, teneinde een soort borstwering te vormen. Dit voor het geval, ze onverwachts door de Maleise Kris zouden overvallen worden.

Tegen de middag was in vele ogen de ontmoediging al te lezen. En toen juist kondigde Joe met rustige stem aan :

— Een witte vlag op de rots in het westen !

Onmiddellijk werden alle kijkers op dat punt gericht.

Joe had goed gezien ! Karel gaf met zijn witte vlag het sein, dat de doorgang vrij was en de troep dus gerust de bergpas in kon trekken.

De Grote Baas vond ineens al zijn opgewektheid en zijn enthousiasme terug.

— Vooruit, jongens !... Op weg !... Overmorgen moeten we ginds boven in het inboorlingendorp zijn. Dan kunnen we eerst voorgoed onze actie tegen de Maleise Kris inzetten.

Een voor een laadden de mannen van de Rode Vleugel de pakken op hun schouders en trokken de Gorillapas in.

In het begin verliep de tocht gemakkelijk. De weg klom langzaam tussen twee steile rotsmuren in. Maar toen begon de weg te klimmen en zigzag langs een diepe afgrond te slingeren. Tsjeng werd er duizelig van en probeerde hardnekkig naar zijn voeten te turen. En de weg werd steeds smaller, tot hij maar nauwelijks een halve meter breed meer was. Aan de ene kant de gladde rotswand, aan de andere het diepe ravijn, dat dieper en dieper werd en waar op de bodem een bergrivier bruiste.

Tsjeng klemde zijn tanden op elkaar en stapte moedig verder, maar het zweet parelde op zijn voorhoofd. Het was verschrikkelijk, te weten, dat je maar één misstap hoefde te doen, één onhandige beweging te maken of met je kist ergens tegenaan te stoten, om in de afgrond te storten.

Wat later moesten ze een steil aflopend wegje afdalen, door een bergbeek en dan over een slingerpaadje een steile rots bestijgen. Er was nauwelijks veertig meter afstand tussen de twee wanden en ertussen gaapte een schrikwekkende leegte, die een kille, muffe lucht afgaf, aangezien de zonnestralen er nooit in doordrongen.

Op het ogenblik, dat het daglicht verzwond, bereikten ze een kleine hoogvlakte.

— Precies wat we nodig hebben om vannacht te kamperen !

De volgende morgen laadden de dragers opnieuw de pakken en kisten op hun schouders en zetten de bestijging voort.

Een der Chinese koelies opende de stoet. Waarom hij

Met een luide schreeuw tuimelde hij van het pad de diepte in.

en niet een ander ? Louter toeval ! Waarschijnlijk omdat hij die morgen het eerst klaar was en omdat hij, handiger en sterker dan de anderen, vlugger het steile bergpad beklom.

Het salvo der mannen van de Maleise Kris trof hem dan ook in volle borst ! Met een luide schreeuw tuimelde hij van het pad de diepte in. Zijn lichaam wentelde onder het vallen, tot het beneden een vormeloze massa was.

— Achteruit ! bulderde de Grote Baas. Achteruit, jongens, en gauw wat !

Hijzelf had zijn kist dwars op de weg laten vallen en Tsjeng tegen de grond getrokken. Heel de expeditie lag achter hen en zo hielden ze de pas afgesloten. Alle leden van de Rode Vleugel begonnen de rotsen langs het pad af te spieden, klaar om te schieten op de eerste vijand de beste, die zich liet zien.

— Joe, neem jij de achterhoede voor je rekening ! Ga een verdedigingskamp opslaan op de kleine hoogvlakte.

— O. K., Baas.

De dood van de Chinees had Joe voorzichtig gemaakt en hij rukte niet recht op het kleine terras aan.

En gelukkig voor hem ! Toen zijn troepje oprukte, brak een daverend salvo van de Maleise Kris los. De Maleise Kris trachtte zich eveneens meester te maken van de hoogvlakte. Als de Rode Vleugel er niet in slaagde, de plek te bezetten, was het met hen allen gedaan. Dan zaten ze aan beide kanten ingesloten en zouden ze meedogenloos door hun vijanden worden uitgemoord.

Achter hen bevonden zich Henry en Tounar.

— We moeten absoluut het terras bezetten. Vooruit we zullen kisten voor ons uit schuiven. Als jullie iemand zien : schieten !

De operatie was niet gemakkelijk. De weg lag bezaaid met keien en stenen. Doch Joe en Henry waren aan dergelijk vechten gewend en ze wisten het kleinste rotsblok of de geringste bodemverheffing te benutten en van de pauzen in het vijandelijk geschut maakten ze gebruik, om steeds dichter te komen.

Wat Tounar betreft, de man van de Filippijnse jungle had van de twee blanken niets te leren.

Weldra waren de drie mannen vlak bij de kleine hoogvlakte. Tounar maakte een omsingelingsbeweging en slaagde erin, een kleine hoogte te beklimmen, die boven het weggetje uitstak, dat naar de rotsvlakte leidde. Hij gaf Joe een teken, legde de pal van zijn mitraillette om en met een luide schaterlach begon hij het pad met kogels te overzaaien.

De paniek in de troep van de Maleise Kris was verschrikkelijk. Een van de mannen sprong op, sloeg om en stortte in het ravijn. Anderen sloegen tegen de grond.

— Vooruit ! schreeuwde Joe.

Alle mannen van de Rode Vleugel, die zich in de omgeving bevonden, stormden over het paadje en vielen op de kleine hoogvlakte aan. De mannen van de Maleise Kris stoven hals over kop naar beneden.

— Ziezo, zei de Grote Baas, nu staan de kansen gelijk. Zij bezetten een stuk van de weg, wij bezetten een ander stuk. De vraag is nu : wie van beiden zal het halen ?

Tegen het einde van de dag stond het antwoord op de vraag ongeveer vast. De Rode Vleugel had zich samengetrokken op het terras, maar de Maleise Kris viel nu van twee kanten aan ! Tegen vier uur begonnen vanaf de hoogte der rotsen granaten te vallen.

— Ze zitten boven ons ! Ze zullen ons spoedig onder schot hebben en dan kunnen we hier niet veel meer uitrichten.

Er was in de rots een kleine breuk, die een soort grot vormde. De Grote Baas liet voor de ingang kisten opstapelen. Van daarbinnen zouden ze nog een tijdlang stand kunnen houden tegen het spervuur en de aanval op de flank.

— Allemaal goed en wel, zei Joe. Maar we kunnen hen toch niet beletten om de rots tegenover ons te beklimmen en ons vandaar onder vuur te nemen, vlak in ons gezicht.

Het gezicht van de Grote Baas was hard en onbewogen. Dat was het einde. Er was geen hoop meer. De Maleise Kris had hen op een plek gedreven, vanwaar geen ontsnappen meer mogelijk was. Hoe was het mogelijk, dat Karel de hinderlaag niet ontdekt had, er niet op gestoten was ! Dat zouden ze waarschijnlijk nooit meer weten. Misschien zouden ze het nog een dag kunnen volhouden, misschien zelfs twee, maar op de duur konden ze niet meer ontkomen aan het hevig vuur van de Maleise Kris, dat hen van alle kanten zou omringen. Een voor een zouden zijn jongens vallen. En hijzelf !

De Grote Baas keek rond. Was het werkelijk mogelijk, dat ze in hun strijd voor de goede zaak zo ellendig moesten omkomen, uitgeroeid door piraten, zonder weerstand te kunnen bieden ? Hij zag, hoe de drie H's plichtsbewust en methodisch kisten stonden op te stapelen. Hij zag, hoe de Chinezen vliegensvlug de handgranaten opraapten, die uit de lucht vielen, en ze zo ver mogelijk wegslingerden naar de rotswand, waar ze ontploften. Hij zag, hoe de mannen van Tounar reusachtige rotsblokken aanrolden, om de barricade voor de grot te versteyigen. Hij zag, hoe de laatste overblijfselen van de Rode Vleugel, Tsjeng, Joe en Henry, rustig stonden te praten, zonder echter hun aandacht te laten verslappen en klaar om te schieten.

(Wordt vervolgd.)

CLUBNIEUWS

OOK MOEDER IS GEESTDRIFTIG OVER « ROBBEDOES » !

Het gebeurt niet vaak, dat de ouders van rakkers en rakkeresjes ons schrijven om hun geestdrift over ons geliefd lijfblad te betuigen. Iedereen weet, dat ook vader en moeder erg in hun nopjes zijn met « Robbedoes » en soms niet kunnen wachten tot de jongeren hem uit hebben om de spannende avonturen van Red Ryder, van Baden Powell, van Rik Rakkers en al de anderen mee te leven. Ja, soms wordt er om « Robbedoes » 'n beetje gekibbeld. Wie krijgt hem het eerst te pakken ? Wie gaat met de kostbare buit aan de haal ?

Ik klap dan ook niet uit de school door een gedeelte uit een brief van mevrouw H. uit Den Haag te publiceren :

« Mijn zoontje is een verwoed, hartstochtelijk lezer van « Robbedoes ». Uw blad is het enige, dat ik aan mijn kinderen van alle leeftijden, **mijn man** meegerekend, kan laten lezen. Als « Robbedoes » komt, is het voor mij een prettige dag. Ik kan die dag koken wat ze niet lusten, want aan tafel vechten ze om het blad, zodat er niet veel gegeten wordt. Mijn man durft dan te zeggen, als ik daarover een opmerking maak : « Robbedoes » is de beste kost voor ons. Ruim de boel maar op. » Dit is geen gekheid, maar de zuivere waarheid. »

Dat mijn hart zwelt van trots bij het lezen van zo'n brief, hoef ik wel niet te zeggen.

SPORTNIEUWS

Onze dappere Robbedoes-voetballers uit **Boom** hebben een schitterende match gespeeld tegen de Kuifjes-club en met niet minder dan 7-0 gewonnen. Het is een mooie wedstrijd geworden, die gespeeld werd in volkomen eensgezindheid. Na half time speelde de econoom en studiemeester van de Robbedoesclub met de tegenpartij mee.

De Robbedoes voetbalploeg van **Hamont** maakt het uitstekend. De spelers hebben samen een voetbal gekocht van hun spaarcenten en nu sparen ze ook voor truien : zwart-groen met een witte R in de linkerbovenhoek. Ze zullen werkelijk keurig voor de dag komen. Liefhebbers kunnen zich wenden tot kapitein Marcel Didden, Statiestraat 75, Hamont.

OPROEPEN

Rakkeresje Eleonora Henderikse, Willy Staeslei 27, **St. Mariaburg,** zou graag een plaatselijke club stichten. Wie doet er mee ?

Rakker J. Van Herk, Oude God 21, **Heist-op-den-Berg,** richt een dringende oproep tot alle rakkers van Heist om in zijn plaatselijke club te komen.

BRIEVENBUS

Stormvogels, Gulleghem. — Proficiat met je prachtig georganiseerde club. Graag zal ik een oproepje laten publiceren.

Zwarte Arend, Boom. — Het is inderdaad een zeldzame keer gebeurd, dat een rakker het geheimschrift kon ontsluieren. Zoals je weet, kan elk geheimschrift ontcijferd worden door specialisten. Het zou dus nutteloos zijn, een nieuw geheimschrift op te stellen. Bovendien zouden onze tienduizenden leden dan hun lidkaart met de sleutel moeten laten vernieuwen. Dat ze daar niet op gesteld zijn, kan je wel begrijpen. Dan reken ik liever op de ridderlijkheid van de jongens, die de sleutel gevonden hebben. Ik durf wedden, dat er heel wat bij zijn, die het geheim willen en kunnen bewaren.

De Havik, Boom. — Je zal nog 'n tijdje geduld moeten hebben. Het komt wel in orde, hoor ! Met Robbedoes komt altijd alles in orde !

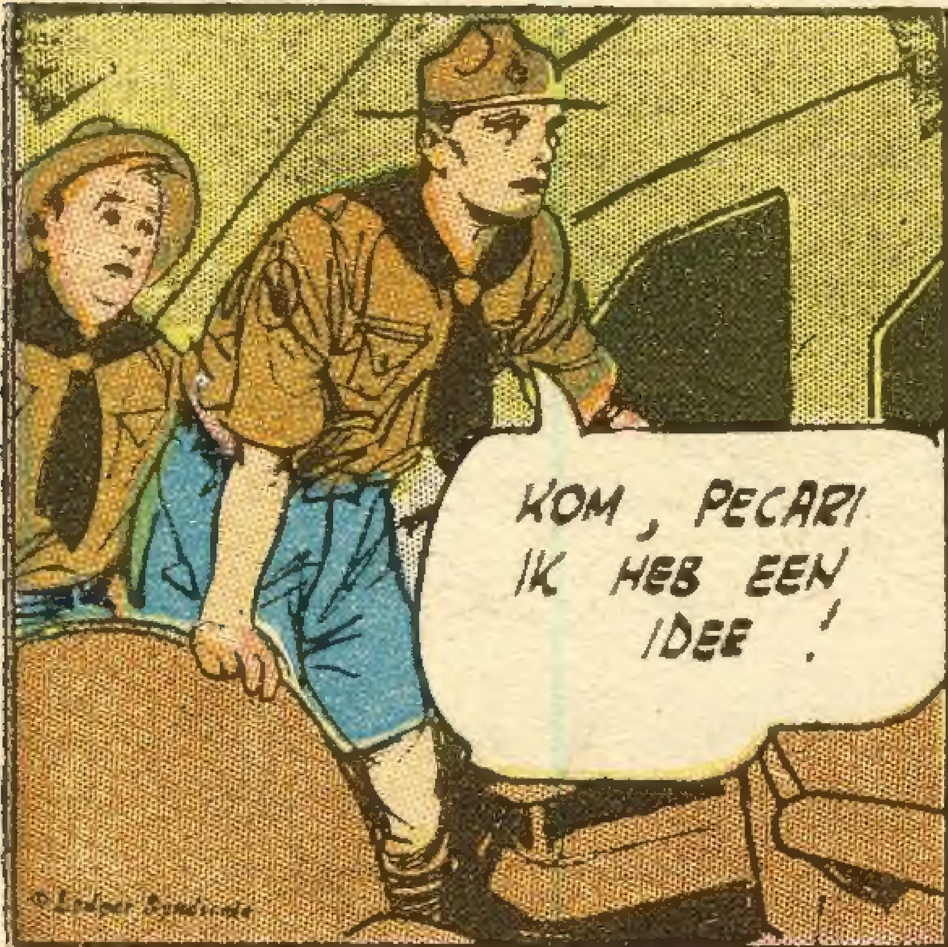
GEHEIME BOODSCHAP

De Leeuwerik, Wervik : R—741240542036 54N629X6 J4+46 4N796H3J 734P —S6Z45 42543N7423 JK541— N74NH4X F6M9XR3N 60SX4N 3SH3JX 497R4S K+3J65 4R9XK6= R3JFH4 M590+4N 79NKR3 J5J4Z45 42S797 423JK.

X 2963 ABJ—0. : 4R3S— PH4629X 6S64— 54NB23K 4XNK3N K3N74K98 4254K—M4N74 S9M4NK —MS6Z92 XN+4XK 2964R 7—XR 59XN.

DE PATROELJE der Adelaren

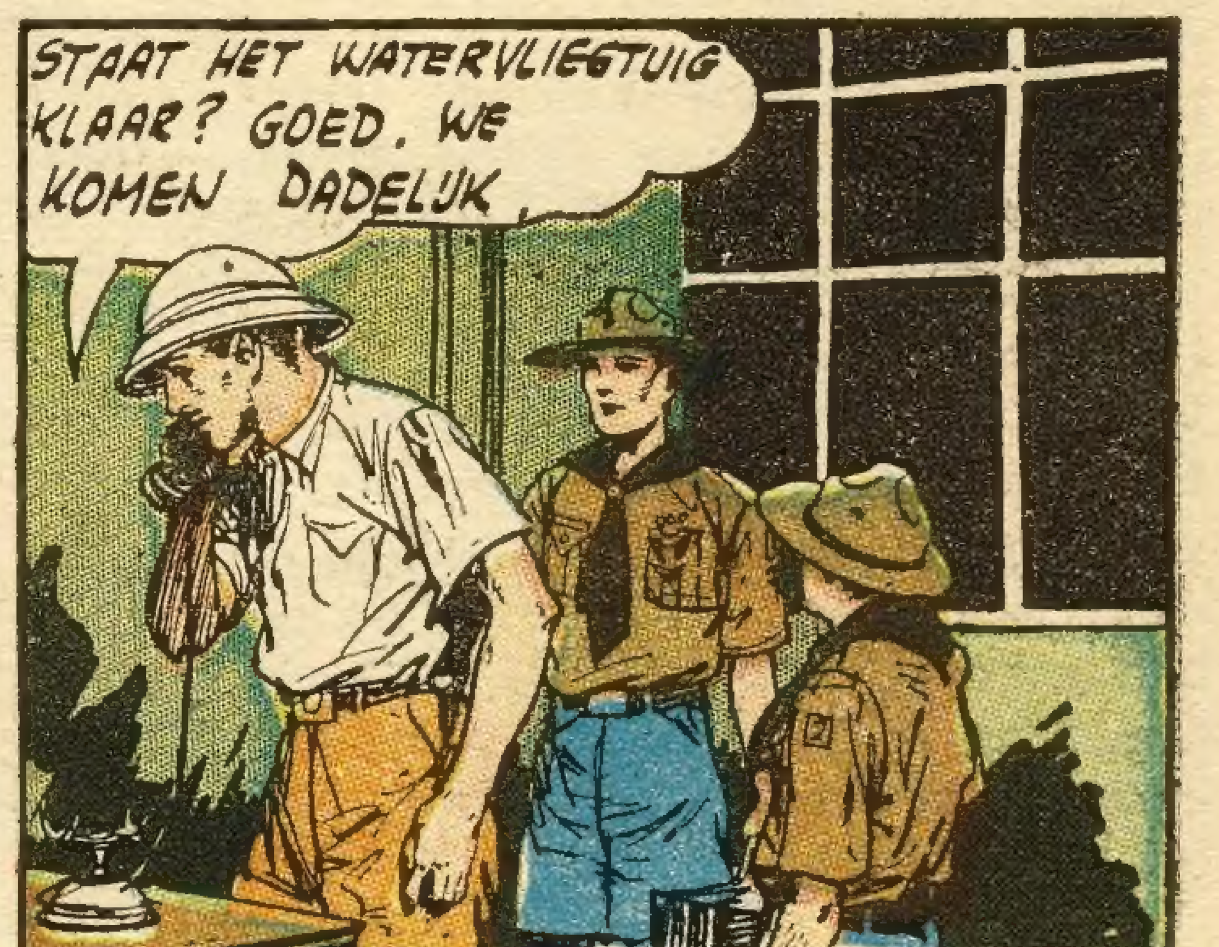

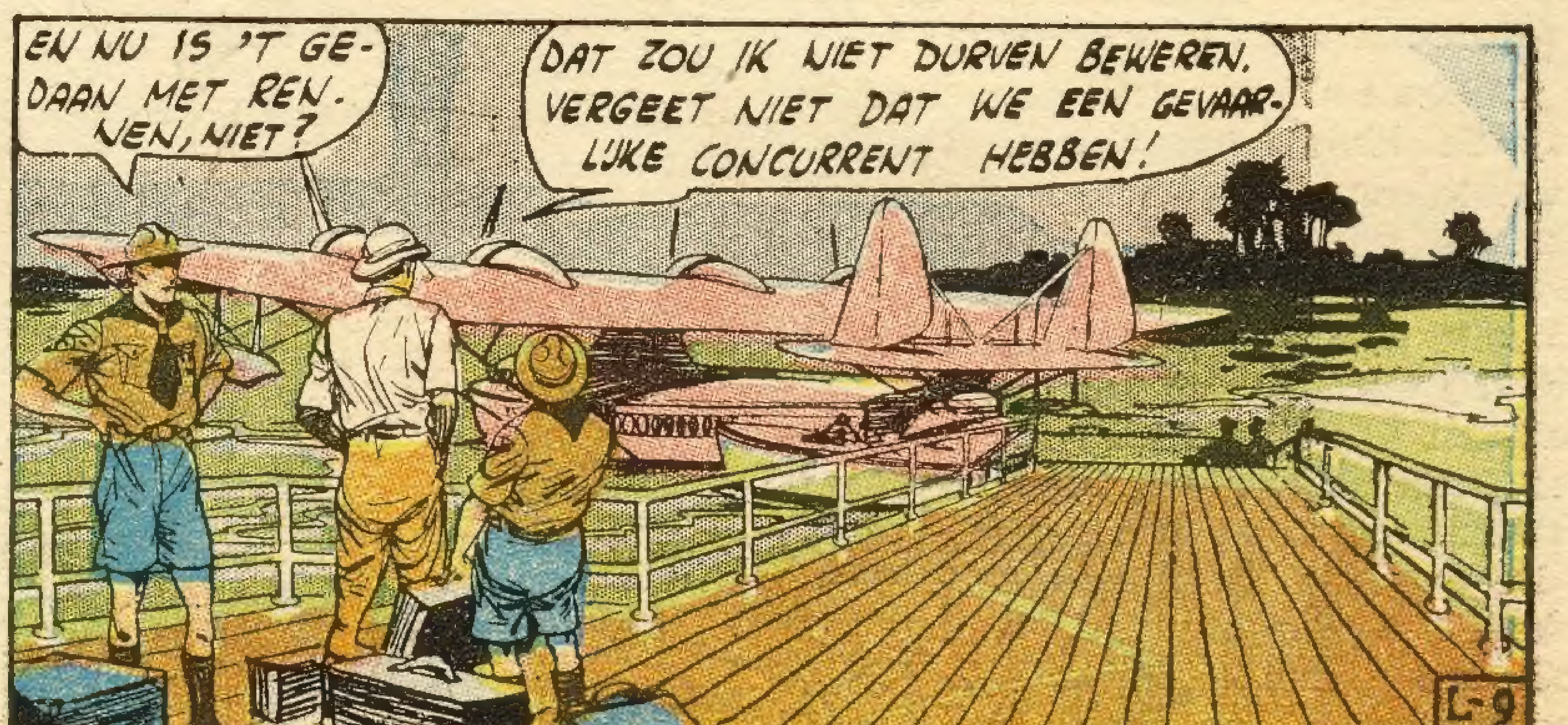

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

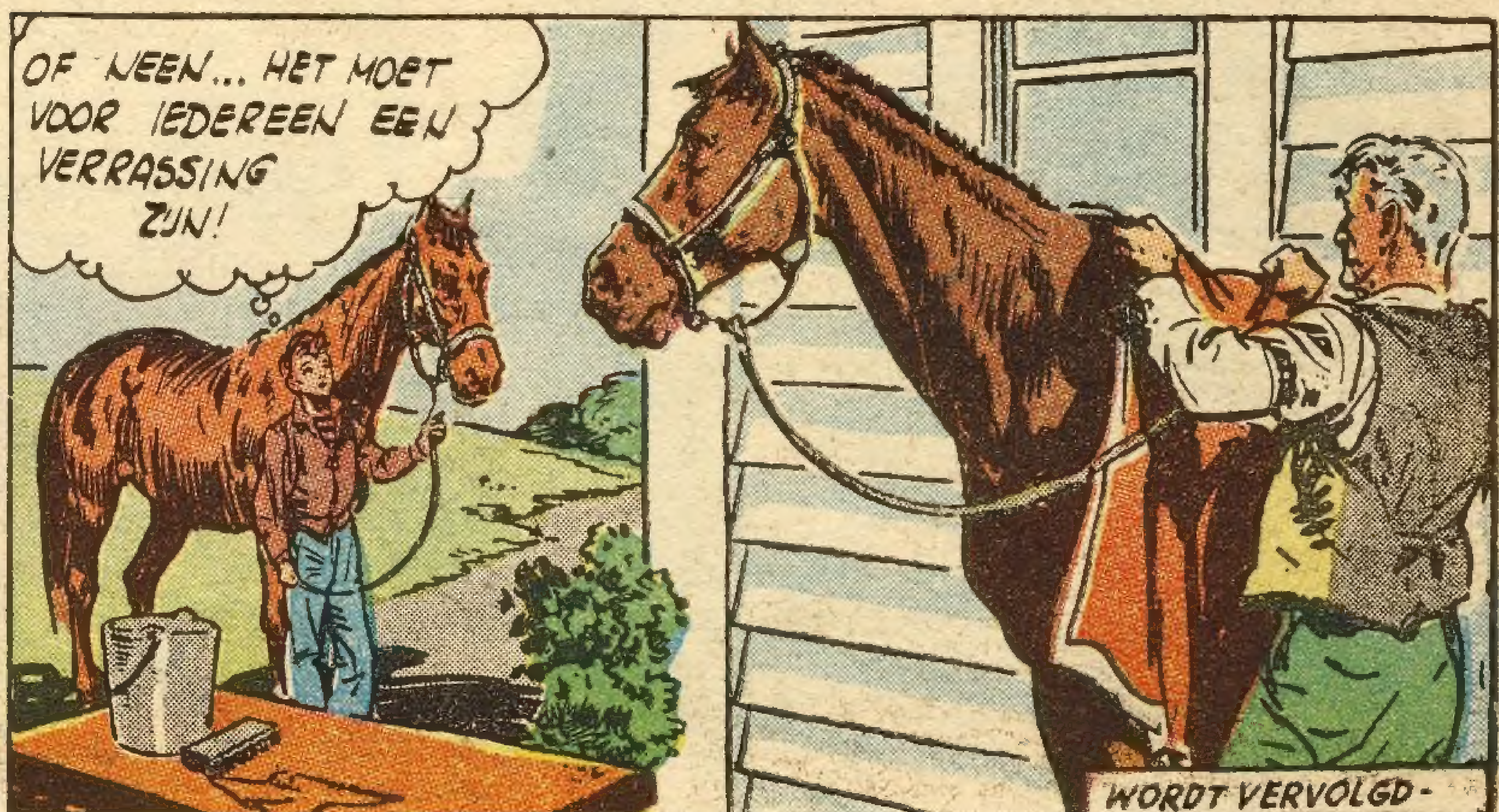

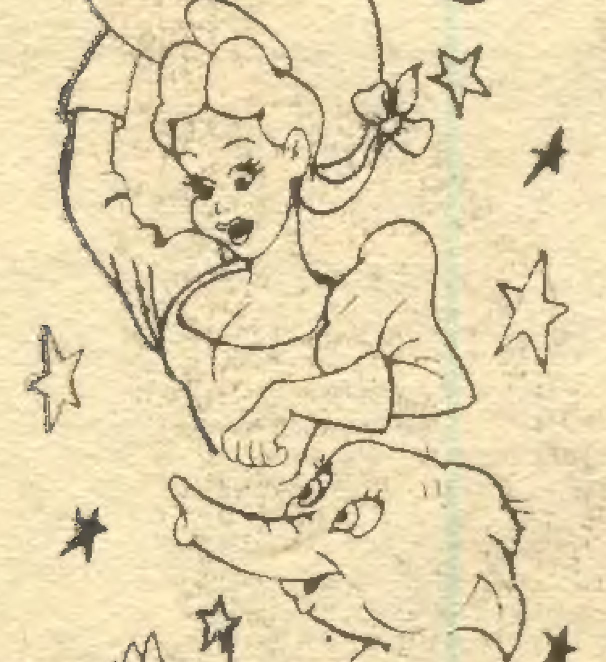
SNUFFELTJE VERTELT...

DE HECTOGRAAF

DE BLAUWE PIRAAT uit **Overboelare** wil een blad uitgeven, geschreven of gedrukt « met de pâte », zoals dat soms in de volksmond heet. Officiëel heet dat ding echter een « hectograaf », (van « hecto » honderd en « graphein » schrijven).

Een korte beschrijving ? Niets zo eenvoudig ! De hectograaf is gewoon een zinken bakje, iets groter dan de grootste maat schrijfpapier en een paar centimeter diep. Als je gerief hebt om te solderen, kan je heel goed zelf zo'n bakje maken.

In dit bakje wordt nu **hectograafpasta** gesmolten. Die koop je in een bus bij een papierhandelaar en is niet duur. Zij bestaat uit gelatine en een bederfwerende stof.

Behalve deze pasta heb je verder nog **hectograafinkt** nodig. Ook die is niet zo duur en koop je eveneens in een papierhandel. Hectograafinkt wordt vervaardigd uit... steenkolen, maar daar kan je zelf niet aan beginnen, hoor ! Daarvoor moet je een hele fabriek in gang zetten.

Hoe wordt er nu gewerkt ? Je schrijft met hectograafinkt (die heeft 'n purperachtige groene schijn) je epistel op een gewoon blad papier en laat dat even drogen. Daarna leg je het velletje **met de inkt tegen de gelatinelaag**, op de hectograaf !

Stevig aandrukken, even laten rusten en dan het papier lichtjes bevochtigen. Daarna weer afnemen. De hectografeerinkt is dan in de gelatinelaag getrokken !

Dan neem je een flink aantal bladen en drukt die, het ene na het andere, tegen de « beschreven » pasta. De tekst staat dan mooi en duidelijk op het blad !

Langzamerhand echter zakt de hectograafinkt dieper in de gelatine en daardoor worden de afdrukken vager en vager tot ze op de duur zo bleek en onleesbaar zijn, dat je wel moet ophouden. Als je het werk goed kent, kun je zo toch een veertig tot vijftig exemplaren afdrukken. Maar nooit honderd, hoor ! Dat « hecto » is dus een leugen !

Deze « geschreven » blaadjes doen echter niet erg « voornaam » aan. Wij zijn gewend geraakt aan de gedrukte letter ! En daarom heeft men er wat anders op gevonden. Je kunt, inplaats van je opstel met hectografeerinkt te schrijven, het typen met de schrijfmachine op gewoon papier, waar je een blad... hectografeercarbon voorsteekt. Om te zien wat je typt, kun je het best twee blaadjes nemen. Het eerste waarop je « gewoon » typt. Dan het hectografeercarbon, en daarachter het tweede blad, waarop het carbon dus afdrukt. Verder doe je met dit laatste blad zoals met een gewoon door hectografeerinkt beschreven blad. Zeer knap resultaat, hoor ! Je moet er echter vrede mee nemen, dat al je kopijen purper zijn !

HOE MAAKT MEN EEN TEKENFILM ?

Ja, dat is een heel karwei, **LOEKIE** uit **Oostende** en **DE RODE PIMPERNEL** uit **Amsterdam** ! Herinneren jullie je niet, dat ik een heel artikel aan Walt Disney besteed heb ? Toen heb ik daar lang en breed over geschreven. Maar hoe lang is dat weer niet geleden ? Daar gaan we dus weer !...

Om te beginnen moet er een geschiedenis gevonden of geschreven worden. Uit deze geschiedenis worden de types gehaald, die handelend zullen optreden. Dan worden de verschillende taferelen en scènes vastgelegd en getekend. Tegelijk is een hele staf medewerkers bezig met de dialoog, de muziek en de klankaanpassing.

Het grootste werk wordt echter geleverd door de « **animation** »-groep. Dat zijn de lui, die de verschillende scènes tot series handelingen omwerken.

Hoe komt nu een tekenfilm tot stand ? Als alle tekeningen gemaakt en gerangschikt zijn, worden zij overgebracht op een filmstrook. Om de illusie van beweging te verkrijgen, moeten er ontelbare plaatjes getekend worden, waarbij het ene nauwelijks van het andere verschilt. Als men nu de plaatjes in de juiste volgorde filmt en de strook later snel afrolt, krijgt men de indruk, dat de figuren werkelijk bewegen.

Er zijn gekleurde en niet gekleurde tekenfilms. Hoe te werk gegaan wordt om de kleuren op de filmband vast te leggen, is het geheim van elke firma in kwestie. (Zie vorige rubriek !) Men kan evenals in een gewone kleurenfilm, ook de getekende en met de hand geschilderde platen met kleurfotografie vastleggen.

Later moet dan ook de klank nauwkeurig aan de handeling gekoppeld worden.

Een tekenfilm opbouwen is natuurlijk een reuzenwerk ! Maar... is dat ook niet het geval voor een gewone film ? Daar moeten levende acteurs optreden, die moeten repeteren, oefenen. Opnamen kunnen mislukken en moeten dikwijls verschillende keren herhaald worden... Er zijn ingewikkelde schermen en belichtingen, grimage en trucages nodig. Soms verre reizen en moeilijke buitenopnamen... Van dit alles is geen sprake bij de tekenfilm !

Je ziet, beide hebben hun eigen, specifieke moeilijkheden. Om een tekenfilm te maken, heeft men een grote installatie — denk aan de Disney-stad ! — en dus veel kapitaal en ook veel personeel nodig. Het is wel jammer, maar een tekenaar bij ons, hij mag dan nog zo'n begaafde jongen zijn en nog zoveel ideeën hebben, heeft geen kans, als hij tegelijk niet over veel geld beschikt. En niet alleen geld om zo'n film te maken maar... ook millioenen en millioenen nodig voor de propaganda, om het ding, de hele wereld door, « er in » te krijgen !

Maar... nu is ons hoekje weer volgepraat ! Tot volgende week dus :

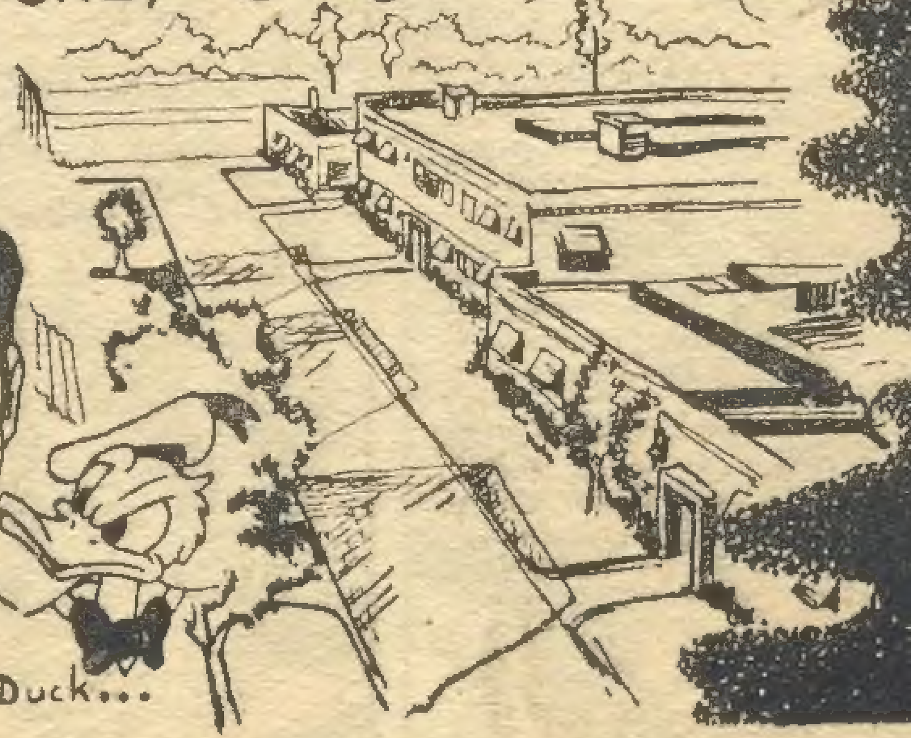
MET ROBBEDOES VOORUIT EN VOORAAN !

Je trouwe aartsrakker,

SNUFFELTJE.

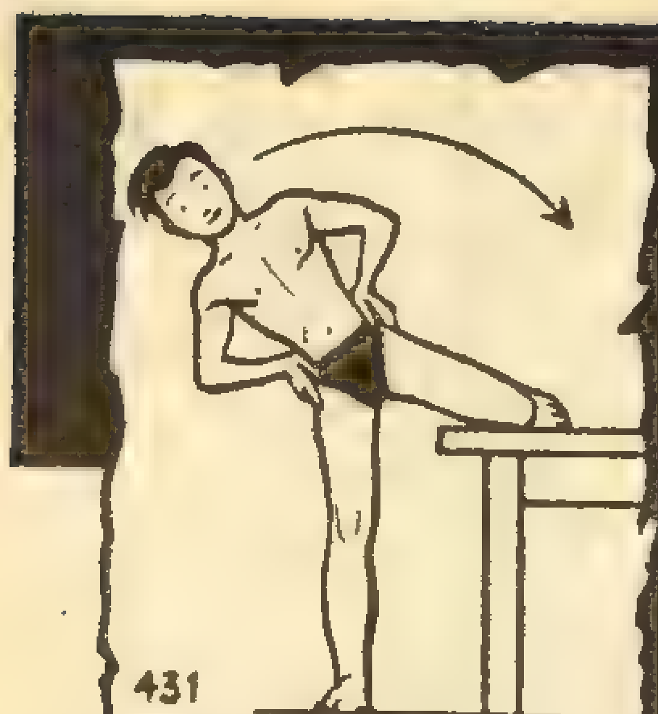

Clarence NASH
de "STEM" van DONALD DUCK...

HUP ROBBEDOES

431
ZIJWAARTS BUIGEN EN STREKKEN VAN DE ROMP MET EEN BEEN OP TAFEL: *HET LINKER (of rechter) BEEN GEBOGEN OP EEN TAFEL. HANDEN OP DE HEUPEN. DAN "SCHUITJE-VAREN" MET JE BOVENLICHAAM.*

INGOOIEN IS EEN KUNST

Het bezoek van Rode Gerrit aan Robbedoes is voor mijn rakkers natuurlijk het grote feit van de afgelopen week! Ja, vriend Gerrit kwam eens praten over de revanche-wedstrijd... En er zijn spijkers met koppen geslagen! De datum ervoor is al bepaald, maar wordt door de aanvoerders nog even geheim gehouden.

Alleen weten we, dat het over zes weken gebeurd zal zijn! Wat zal het er stuiven!... We willen natuurlijk zo sterk mogelijk in het veld staan. Van de winter zijn de oefeningen een beetje saai geweest, maar onze techniek blijkt er goed door vooruit gegaan.

We zullen de zaak slim aanpakken. Natuurlijk willen we ons ook graag practisch oefenen tegen clubs uit de buurt, zonder dat we teveel ijzers in het vuur hebben. Kwestie van je tegenstanders niet te veel in te lichten! Als we «onder ons» oefenen, gaat het veel meer in het geheim dan vroeger... Er valt aan ons spel nog heel wat te verbeteren.

411
HANDEN IN JE NEK, ELLEBOGEN VOOR JE GEZICHT LANGZAAM NAAR ELKAAR, PLOTS WEER LATEN SCHIETEN. *GOED DOORDRUKKEN!*

We spelen een oefenpartijtje onder ons, waarbij de bal aardig wat keren over de zijlijn vliegt. Dat wordt dus telkens een INGOOI. Paultje doet dat heel aardig en Domien is er een virtuoos in. Maar daar heb je André! Hij wil het extra goed doen, maar het is telkens mis.

Hij hijst de bal boven zijn hoofd met een gezicht van « Mensen, opzij! » en... laat hem dan uit zijn handen glijden. Ik ben nog zo goed om de spelregel niet op hem toe te passen en de ingooi dus niet door een speler van de tegenpartij te laten overnemen. Dré mag het nog eens doen (het is een oefenpartijtje!) Nu gooit hij de bal werkelijk in, maar springt tegelijk een halve meter van de grond op. Weer fout!

160
BOVENLICHAAM BUIGEN EN TEGELIJK BEEN ACHTERWAARTS STREKKEN: *ALS 69, MAAR NU HANDEN OP DE HEUPEN!*

— Schei maar uit! Wacht, laat ik jullie allemaal even uitleggen, hoe je moet ingooien. De bal boven je hoofd. Het moet werkelijk een ingooi zijn, maar je mag bij de worp je voeten niet van de grond hebben. Anders wordt de ingooi door de tegenpartij overgenomen.

— Mogen we een aanloop nemen?... vraagt Karel weifelend, omdat hij 't nooit ziet doen.

— Zeker! Ik heb vroeger iemand gekend, die zich een meter of vijf achter de zijlijn terugtrok, dan 'n aanloop nam, met 'n snelle beweging z'n voeten tegen de zijlijn pootte... dan vloog de bal met flinke vaart het veld in, FRANK.

421
MET GEKRUISTE BENEN GAAN ZITTEN: *IN DIE HOUDING DOOR JE KNIEËN ZAKKEN. DE ARMEN VOORWAARTS OM HET EVENWICHT TE BEWAREN. BOVENLIJF IETS VOOROVER OM GEMAKKELIJKER RECHT TE KOMEN.*

WOES,
DE JONGE BEER.

Woes hoorde achter zich een daverende knal. Tegelijk stortte zijn moeder, die met hem vluchtte en hem tegen haar dikke pels geklemd hield, voorover. Ze rolde op haar zij en een vreemde trekking ging door haar ledematen. Toen lag zijn moeder daar, zo vreemdstil, de muil vreemd-weggetrokken van de lange gele tanden...

En rond de kop werd de grond en werden de stenen roodgekleurd van bloed...

Woes begreep maar niet, waarom moeder niet meer opstond! Hij werd bang en draaide jankend om het berenlijk. Hij rook de lauwe geur van het bloed. Een geur, die hij maar niet kon thuisbrengen.

In zijn armelijk berenverstandje van nog geen twee maanden drong het tenslotte door, dat hij nu alleen was en niet meer op moeder rekenen kon! Wat kon hij anders doen dan almaar om het moederdier heendraaien, snuffelend, tastend en met zijn snuit tegen moeders vertrouwde vacht aanduwend.

Waarom lekte moeder hem nu niet meer met haar raspige tong? Waarom drukte ze hem niet beschermend tegen haar borst, nu Woes zich zo eenzaam voelde en zo bang was?

En juist toen alles zo hopeloos ellendig leek voor de kleine Woes, kwamen er wezens, die rechtop liepen en lachten en rookten! Uit instinct van zelfbehoud trachtte Woes nog te vluchten, maar ze hadden hem gauw te pakken.

Woedend verweerde het beertje zich, krabde, beet en blies, maar ze kregen hem toch en staken zijn hoofd in een zak.

Woes was volkomen uitgeput en ziek van angst en ellende. Hij voelde een soort verlamming over hem komen, die hem bijna bezwijmen deed. Ons beertje kwam eerst weer bij toen de mannen op een boerderij gearriveerd waren en een hele hondentroep woedend rondom Woes aan het blaffen ging.

Dat was een echte heksensabbath. De honden huilden en sprongen om Woes heen. Telkens hapten die grote muilen met blikkerende tanden naar de weerloze prooi. Maar dan kregen ze een meesterlijk tik van een hondenzweep, die hen alle lust om door te bijten ontnam!...

Gelukkig! Eindelijk stopte men hem achter een omheining met stevig staketsel. Wel sprongen de honden, die van meet af aan zijn ergste vijanden hier waren tegen de spijlen op, maar ze konden hem niet meer deren.

Tussen die hondetroep was ook een bulhond van twijfelachtig ras, maar met een rode weerschijn in zijn loensende ogen. Die keken nog veel moorddadiger dan die van de anderen! Het was een geweldig beest, dat naar de naam van «Satan» luisterde. Satan bleek even slim als brutaal.

Niemand kon beter dan hij zijn prooi besluipen en als hij eenmaal erop af kon stuiven en toehappen, dan was het echt een duivel! Hoeveel honden had hij al niet kapotgebeten, omdat ze hem niet uit de weg bleven!...

Onze arme Woes wist van dit alles natuurlijk nog niets! Hij was alleen maar bang, afschuwelijk bang. Hij beefde van het zwarte puntje van zijn snuit tot het stompje van zijn staart.

Een omgekeerde kruiwagen in zijn hok leek hem voor het ogenblik nog het veiligste schuiloord. Daar merkte hij het minst van de losgebroken hondenorkaan rond zijn hok.

Woes voelde ook de honger knagen. Ach, waar was moeder nu, die hem voeden kon? Hij begon te piepen van ellende, met de snuit op de voorpoten, wat de honden nog woedender maakte.

Toen hij iemand zijn hok hoorde binnenkomen, werd de vrees van Woes een panische angst. Een hand greep weer naar hem. Hij weerde zich uit alle macht, maar moest het opnieuw afleggen. Iemand brak zijn bek open en Woes voelde iets lauw-warms naar binnen lopen, iets kleverigs-zoets. Naarmate dat goedje naar binnen liep, voelde Woes het leven in hem terugkeren. Zijn maag werd bevredigd en het bloed sloeg weer bonzend door zijn aders. Heerlijk, die prettige warmte in je maag! Sinds de laatste verschrikkelijke gebeurtenissen was dit het eerste moment van welbehagen, bijna hetzelfde als wanneer hij vroeger bij moeder gedronken had en dan tegen haar warme vacht bleef zitten soezen. Hij viel in een weldoende slaap. Woes zich echter zover mogelijk zich langzamerhand gewend aan de man, die zijn eten bracht en zijn strooisel verzorgde. Die dagelijkse verzorging begon Woes al volkomen normaal te vinden.

Daarbij was nog een tweede man gekomen, aan wie de eerste man scheen te gehoorzamen. Die tweede man was een rare sinjeur! Die ging voor Woes op zijn hurken zitten en sprak hem dan met vleinaampjes toe, zacht alsmaar dezelfde woorden herhalend. Eerst liet hij zijn handen nog op de knieën rusten, maar later strekte hij ze, tot grote schrik van Woes, in zijn richting uit en streelde hem over de kop.

De man van het voer zei dan vaak:

— Pas op, meneer, pas toch op! Dat beest verrast u nog eens! Hij is al een half jaar. De wilde natuur zal gauw de overhand nemen en dan zit u ermee!...

De man antwoordde dan:

— Ik weet het, Bas! Ik heb in mijn leven genoeg beren geschoten en ermee gevochten om te weten, wat ik dan doen moet. Maar dit kleintje wil ik proberen te temmen. Kom, geef me die honingraat eens...

Zo begon Woes het langzamerhand gewoon te vinden, dat de man hem over de kop streek, want dan wist hij, dat

hij daarha... lekkerste ... goede aar...
Spoedig ... mens gew... moet, als ... Die streel... maar zac... vormde e... stand en ... man — do... stoeiden z... bij op de ... zijn vrien... haalde su... Woes met... sterke tan... oogjes glo...
Alles gi... tijd verli... vreemde c...
Soms sp... dan uren ... die hij al... ruige pels...
Hij was ... renjong n... in hem b... nu toe zo... hij plots ...
Op een ... zijn mach... zijn hok, ... woester, ... in hem o... Hij rukte... tot de op... er door t...
Daarme...
Eerst b... maar nu ... hij ook ... van vold... nieuwe l...
Maar n...
Ineens ... weld tege...

WOES,

DE JONGE BEER.

Woes hoorde achter zich een daverende knal. Tegelijk stortte zijn moeder, die met hem vluchtte en hem tegen haar dikke pels geklemd hield, voorover. Ze rolde op haar zij en een vreemde trekking ging door haar ledematen. Toen lag zijn moeder daar, zo vreemdstil, de muil vreemd-weggetrokken van de lange gele tanden...

En rond de kop werd de grond en werden de stenen roodgekleurd van bloed...

Woes begreep maar niet, waarom moeder niet meer opstond! Hij werd bang en draaide jankend om het berenlijk. Hij rook de lauwe geur van het bloed. Een geur, die hij maar niet kon thuisbrengen.

In zijn armelijk berenverstandje van nog geen twee maanden drong het tenslotte door, dat hij nu alleen was en niet meer op moeder rekenen kon! Wat kon hij anders doen dan almaar om het moederdier heendraaien, snuffelend, tastend en met zijn snuit tegen m o e d e r s vertrouwde vacht aanduwend.

Waarom lekte moeder hem nu niet meer met haar raspige tong? Waarom drukte ze hem niet beschermend tegen haar borst, nu Woes zich zo eenzaam voelde en zo bang was?

En juist toen alles zo hopeloos ellendig leek voor de kleine Woes, kwamen er wezens, die rechtop liepen en lachten en rookten! Uit instinct van zelfbehoud trachtte

Woes nog te vluchten, maar ze hadden hem gauw te pakken.

Woedend verweerde het beertje zich, krabde, beet en blies, maar ze kregen hem toch en staken zijn hoofd in een zak.

Woes was volkomen uitgeput en ziek van angst en ellende. Hij voelde een soort verlamming over hem komen, die hem bijna bezwijmen deed. Ons beertje kwam eerst weer bij toen de mannen op een boerderij gearriveerd waren en een hele hondentroep woedend rondom Woes aan het blaffen ging.

Dat was een echte heksensabbath. De honden huilden en sprongen om Woes heen. Telkens hapten die grote muilen met blikkerende tanden naar de weerloze prooi. Maar dan kregen ze een meesterlijk tik van een hondenzweep, die hen alle lust om door te bijten ontnam!...

Gelukkig! Eindelijk stopte men hem achter een omheining met stevig staketsel. Wel sprongen de honden, die van meet af aan zijn ergste vijanden hier waren tegen de spijlen op, maar ze konden hem niet meer deren.

Tussen die hondetroep was ook een bulhond van twijfelachtig ras, maar met een rode weerschijn in zijn loensende ogen. Die keken nog veel moorddadiger dan die van de anderen! Het was een geweldig beest, dat naar de naam van «Satan» luisterde. Satan bleek even slim als brutaal.

Niemand kon beter dan hij zijn prooi besluipen en als hij eenmaal erop af kon stuiven en toehappen, dan was het echt een duivel! Hoeveel honden had hij al niet kapotgebeten, omdat ze hem niet uit de weg bleven!...

Onze arme Woes wist van dit alles natuurlijk nog niets! Hij was alleen maar bang, afschuwelijk bang. Hij beefde van het zwarte puntje van zijn snuit tot het stompje van zijn staart.

Een omgekeerde kruiwagen in zijn hok leek hem voor het ogenblik nog het veiligste schuiloord. Daar merkte hij het minst van de losgebroken hondenorkaan rond zijn hok.

Woes voelde ook de honger knagen. Ach, waar was moeder nu, die hem voeden kon? Hij begon te piepen van ellende, met de snuit op de voorpoten, wat de honden nog woedender maakte.

Toen hij iemand zijn hok hoorde binnenkomen, werd de vrees van Woes een panische angst. Een hand greep weer naar hem. Hij weerde zich uit alle macht, maar moest het opnieuw afleggen. Iemand brak zijn bek open en Woes voelde iets lauw-warms naar binnen lopen, iets kleverigs-zoets. Naarmate dat goedje naar binnen liep, voelde Woes het leven in hem terugkeren. Zijn maag werd bevredigd en het bloed sloeg weer bonzend door zijn aders. Heerlijk, die prettige warmte in je maag! Sinds de laatste verschrikkelijke gebeurtenissen was dit het eerste moment van welbehagen, bijna hetzelfde als wanneer hij vroeger bij moeder gedronken had en dan tegen haar warme vacht bleef zitten soezen. Hij viel in een weldoende slaap.Woes zich echter zover mogelijk zich langzamerhand gewend aan de man, die zijn eten bracht en zijn strooisel verzorgde. Die dagelijkse verzorging begon Woes al volkomen normaal te vinden.

Daarbij was nog een tweede man gekomen, aan wie de eerste man scheen te gehoorzamen. Die tweede man was een rare sinjeur! Die ging voor Woes op zijn hurken zitten en sprak hem dan met vleinaampjes toe, zacht alsmaar dezelfde woorden herhalend. Eerst liet hij zijn handen nog op de knieën rusten, maar later strekte hij ze, tot grote schrik van Woes, in zijn richting uit en streelde hem over de kop.

De man van het voer zei dan vaak:

— Pas op, meneer, pas toch op! Dat beest verrast u nog eens! Hij is al een half jaar. De wilde natuur zal gauw de overhand nemen en dan zit u ermee!...

De man antwoordde dan:

— Ik weet het, Bas! Ik heb in mijn leven genoeg beren geschoten en ermee gevochten om te weten, wat ik dan doen moet. Maar dit kleintje wil ik proberen te temmen. Kom, geef me die honingraat eens...

Zo begon Woes het langzamerhand gewoon te vinden, dat de man hem over de kop streek, want dan wist hij, dat

hij daarna honing kreeg, wat wel het lekkerste voor een beer is, dat op Gods goede aarde bestaat.

Spoedig was Woes ook aan deze goede mens gewend. Hij kwam hem blij tegemoet, als de man in zijn hok verscheen. Die streelde en koesterde hem en zei almaar zachte, lieve woordjes. Dat alles vormde een geheel in zijn berenverstand en zo kon Nami — zo heette de man — doen met hem wat hij wilde. Ze stoeiden zelfs samen en Woes ging daarbij op de achterpoten staan om meer op zijn vriend te lijken. Dan lachte Nami, haalde suikerklontjes uit zijn zak, die Woes met zichtbaar plezier tussen zijn sterke tanden vermaalde, waarbij zijn oogjes glommen van pret.

Alles ging goed. Maar naarmate de tijd verliep, voelde Woes ook een vreemde onrust in hem opkomen.

Soms sprong hij 's nacht op en bleef dan uren staan luisteren naar geluiden, die hij alleen hoorde. Dan trilde zijn ruige pels.

Hij was nu acht maanden en geen berenjong meer! De wilde natuur kwam in hem boven. Het hok, waarin hij tot nu toe zo gelukkig geweest was, vond hij plots te klein.

Op een nacht gebeurde het. Hij sloeg zijn machtige klauwen in de spijlen van zijn hok, rukte er woest aan, steeds woester, als moest hij de krachten, die in hem opborrelden, een uitweg geven. Hij rukte inderdaad enkele spijlen los, tot de opening groot genoeg was om er door te kruipen.

Daarmee was Woes vrij!

Eerst begreep hij dat nog niet goed, maar nu niets hem meer tegenhield, zou hij ook maar aanstappen! Hij gromde van voldoening en snoof behaagelijk de nieuwe lucht.

Maar niet lang!

Ineens sprong een ander beest met geweld tegen hem op. Het vloog hem blaffend naar de keel en wilde Woes in de strot bijten.

De beer herkende onmiddellijk Satan! De schok wierp hem om, met de vier poten in de lucht. Het was zeker slecht met hem afgelopen, als hij niet zo'n dikke vacht gehad had. Satan, die gewend was met honden te vechten, beet niet diep genoeg door! Om Woes de strot open te bijten had Satan er een heel dikke vacht bij moeten nemen! Voor de hond opnieuw kon toehappen, was Woes alweer overeind en viel hij op zijn beurt de dog aan. Het werd een heroïsch gevecht.

Wie weet, hoelang de strijd nog had kunnen duren, als er geen mensen met stallantaarns en stokken gekomen waren en de vechtersbazen weer in hun respectievelijke hokken gedreven hadden!

Weer verliepen er maanden.

Woes was nu twee jaar. Een prachtbeest, een reuzen - exemplaar.

Met Nami was hij nog altijd goede vrienden. Ze bleken elkaar uitstekend te begrijpen. De beer was t r o u w e n s mak voor iedereen, maar hij liet zich enkel door Bas verzorgen en alleen Nami mocht hem strelen! De anderen hadden niets te vrezen, maar moesten wel begrijpen, dat ze op afstand dienden te blijven.

Er was maar één wezen, dat Woes zichtbaar opjoeg. Dat was Satan! O, als hij die eens te pakken kon krijgen, dan zouden ze eens wat beleven! Waarom bleef die vermaledijde hond ook altijd om zijn berenhok sluipen. Als Woes de hond maar zag, liet hij hem geen ogenblik los met zijn kleine, slimme oogjes. En, die beloofden weinig goeds!

De tijd verliep. Woes mat nu als hij rechtstond, ruim twee meter.

Op een goede avond kwam weer de roep naar de verte. Hij snoof en snuffelde onrustig. De wildheid van generaties zweepte zijn bloed op...

Een machtige slag van zijn klauw en het slot van zijn kooi sprong aan stukken. Voor de tweede keer stond Woes daar, vrij!

Zou Satan hem deze keer weer de weg versperren? Wacht, hij zou dat hondengebroed eens voor zijn! Op een sukkeldrafje sjokte hij naar de hondenkennel en liep met één duw van zijn schouder de deur in.

In de kennel groot rumoer en geblaf! Moedig wierpen de honden zich op de indringer. Maar het hulpeloze berenjong van vroeger was nu een stevige sinjeur geworden en zo ontstond daar een verschrikkelijk gevecht. Woes sloeg en trapte en de honden vlogen met verpletterde schedel en opengereten buik tegen de grond. Maar hij was eigenlijk niet voor dit kleine grut gekomen!

Waar was Satan?... Ha, daar zag hij hem! Satan sprong en hapte weer naar de keel van Woes. Mis!... Hij hapte in het vage. Onmiddellijk plofte de zware beer boven op hem en begonnen de berenpoten een verbeten dans op het slachtoffer onder hem. In minder dan een halve minuut was de grote hond helemaal tot moes gestampt...

Ziezo, de wraak was voltrokken. Kalm wandelde de beer daarop zijn nieuwe bestaan in...

Jaren verliepen en ook over deze herinnering spreidde zich het stof der vergetelheid. Nami was grijs geworden en vertelde alleen nog van Woes bij jachtvrienden. Hij had er plezier in, herinneringen op te halen van zijn oude vriendschap met een beer.

Jaren later was Nami tijdens een winter alleen in het bos. Het had overvloedig gesneeuwd, zodat weg noch steg te zien was.

Die dag liep hij eenzaam in de sneeuw. Hij was al sinds de morgen op stap, maar het lukte hem niet, iets onder schot te krijgen, dat de moeite waard was. De paar hazen, die hij tegen kwam, achtte hij geen kogel waard!

Al wandelend was hij op een rotsachtig platform gekomen. Een honderd meter onder hem lag de bevroren beek. Nami was hier al vaak geweest, maar nooit had hij zich op deze plek zo eenzaam gevoeld als deze keer. Het was alsof de stilte uit de grijze hemel rustend op deze wade van sneeuw almaar beklemmender werd. Huiverend keek de jager onwillekeurig even om. Hij sidderde van schrik. Juist achter hem, en dus de terugtocht afsnijdend, zag hij een enorme zwarte beer, die hem gadesloeg.

Wat zou de jager schreeuwen! Er was maar één redding mogelijk. De beer neerschieten! Bliksemsnel, voor het beest toesprong, het geweer schouderen, richten, goed mikken en afdrukken! Alles zonder aarzelen...

Nami baadde in zijn zweet. Een tweede beer was achter de eerste verschenen! De situatie was daarmee wanhopig. Er zat niets anders op dan zijn huid zo duur mogelijk te verkopen!

De tweede beer stiet ruw de eerste opzij, die zich eerbiedig terugtrok.

Nami wilde al vuren, toen plots een gedachte door zijn hoofd schoot:

— Woes!... Woes!...

Het beest spitste de oren. Iets herleefde in de mist van zijn geheugen.

— Woes!... Jongen!...

Ja, die stem kende hij. Dat was zijn goede vriend!...

En plots, alsof de jaren niet hadden bestaan en er niets gebeurd was, kwam Woes met zijn dikke kop strelend langs de laarzen van Nami strijken. Zo stonden ze daar even, beiden gelukkig.

Daarna werd Woes weer onverschillig en onzeker. Plots keerde hij zich om en sjokte het bos in, gevolgd door zijn zwarte maat.

Nooit is de beer daarna nog teruggezien.

W. MYRTAL.

hij daarna honing kreeg, wat wel het lekkerste voor een beer is, dat op Gods goede aarde bestaat.

Spoedig was Woes ook aan deze goede mens gewend. Hij kwam hem blij tegemoet, als de man in zijn hok verscheen. Die streelde en koesterde hem en zei almaar zachte, lieve woordjes. Dat alles vormde een geheel in zijn berenverstand en zo kon Nami — zo heette de man — doen met hem wat hij wilde. Ze stoeiden zelfs samen en Woes ging daarbij op de achterpoten staan om meer op zijn vriend te lijken. Dan lachte Nami, haalde suikerklontjes uit zijn zak, die Woes met zichtbaar plezier tussen zijn sterke tanden vermaalde, waarbij zijn oogjes glommen van pret.

Alles ging goed. Maar naarmate de tijd verliep, voelde Woes ook een vreemde onrust in hem opkomen.

Soms sprong hij 's nacht op en bleef dan uren staan luisteren naar geluiden, die hij alleen hoorde. Dan trilde zijn ruige pels.

Hij was nu acht maanden en geen berenjong meer! De wilde natuur kwam in hem boven. Het hok, waarin hij tot nu toe zo gelukkig geweest was, vond hij plots te klein.

Op een nacht gebeurde het. Hij sloeg zijn machtige klauwen in de spijlen van zijn hok, rukte er woest aan, steeds woester, als moest hij de krachten, die in hem opborrelden, een uitweg geven. Hij rukte inderdaad enkele spijlen los, tot de opening groot genoeg was om er door te kruipen.

Daarmee was Woes vrij!

Eerst begreep hij dat nog niet goed, maar nu niets hem meer tegenhield, zou hij ook maar aanstappen! Hij gromde van voldoening en snoof behaagelijk de nieuwe lucht.

Maar niet lang!

Ineens sprong een ander beest met geweld tegen hem op. Het vloog hem blaffend naar de keel en wilde Woes in de strot bijten.

De beer herkende onmiddellijk Satan! De schok wierp hem om, met de vier poten in de lucht. Het was zeker slecht met hem afgelopen, als hij niet zo'n dikke vacht gehad had. Satan, die gewend was met honden te vechten, beet niet diep genoeg door! Om Woes de strot open te bijten had Satan er een heel dikke vacht bij moeten nemen! Voor de hond opnieuw kon toehappen, was Woes alweer overeind en viel hij op zijn beurt de dog aan. Het werd een heroïsch gevecht.

Wie weet, hoelang de strijd nog had kunnen duren, als er geen mensen met stallantaarns en stokken gekomen waren en de vechtersbazen weer in hun respectievelijke hokken gedreven hadden!

Weer verliepen er maanden.

Woes was nu twee jaar. Een prachtbeest, een reuzen - exemplaar.

Met Nami was hij nog altijd goede vrienden. Ze bleken elkaar uitstekend te begrijpen. De beer was trouwens mak voor iedereen, maar hij liet zich enkel door Bas verzorgen en alleen Nami mocht hem strelen! De anren hadden niets te vrezen, maar moesten wel begrijpen, dat ze op afstand dienden te blijven.

Er was maar één wezen, dat Woes zichtbaar opjoeg. Dat was Satan! O, als hij die eens te pakken kon krijgen, dan zouden ze eens wat beleven! Waarom bleef die vermaledijde hond ook altijd om zijn berenhok sluipen. Als Woes de hond maar zag, liet hij hem geen ogenblik los met zijn kleine, slimme oogjes. En, die beloofden weinig goeds!

De tijd verliep. Woes mat nu als hij rechtstond, ruim twee meter.

Op een goede avond kwam weer de roep naar de verte. Hij snoof en snuffelde onrustig. De wildheid van generaties zweepte zijn bloed op...

Een machtige slag van zijn klauw en het slot van zijn kooi sprong aan stukken. Voor de tweede keer stond Woes daar, vrij!

Zou Satan hem deze keer weer de weg versperren? Wacht, hij zou dat hondengebroed eens voor zijn! Op een sukkeldrafje sjokte hij naar de hondenkennel en liep met één duw van zijn schouder de deur in.

In de kennel groot rumoer en geblaf! Moedig wierpen de honden zich op de indringer. Maar het hulpeloze berenjong van vroeger was nu een stevige sinjeur geworden en zo ontstond daar een verschrikkelijk gevecht. Woes sloeg en trapte en de honden vlogen met verpletterde schedel en opengereten buik tegen de grond. Maar hij was eigenlijk niet voor dit kleine grut gekomen! Waar was Satan?... Ha, daar zag hij hem! Satan sprong en hapte weer naar de keel van Woes. Mis!... Hij hapte in het vage. Onmiddellijk plofte de zware beer boven op hem en begonnen de berenpoten een verbeten dans op het slachtoffer onder hem. In minder dan een halve minuut was de grote hond helemaal tot moes gestampt...

Ziezo, de wraak was voltrokken. Kalm wandelde de beer daarop zijn nieuwe bestaan in...

Jaren verliepen en ook over deze herinnering spreidde zich het stof der vergetelheid. Nami was grijs geworden en vertelde alleen nog van Woes bij jachtvrienden. Hij had er plezier in, herinneringen op te halen van zijn oude vriendschap met een beer.

Jaren later was Nami tijdens een winter alleen in het bos. Het had overvloedig gesneeuwd, zodat weg noch steg te zien was.

Die dag liep hij eenzaam in de sneeuw. Hij was al sinds de morgen op stap, maar het lukte hem niet, iets onder schot te krijgen, dat de moeite waard was. De paar hazen, die hij tegen kwam, achtte hij geen kogel waard!

Al wandelend was hij op een rotsachtig platform gekomen. Een honderd meter onder hem lag de bevroren beek. Nami was hier al vaak geweest, maar nooit had hij zich op deze plek zo eenzaam gevoeld als deze keer. Het was alsof de stilte uit de grijze hemel rustend op deze wade van sneeuw almaar beklemmender werd. Huiverend keek de jager onwillekeurig even om. Hij sidderde van schrik. Juist achter hem, en dus de terugtocht afsnijdend, zag hij een enorme zwarte beer. die hem gadesloeg.

Wat zou de jager schreeuwen! Er was maar één redding mogelijk. De beer neerschieten! Bliksemsnel, voor het beest toesprong, het geweer schouderen, richten, goed mikken en afdrukken! Alles zonder aarzelen...

Nami baadde in zijn zweet. Een tweede beer was achter de eerste verschenen! De situatie was daarmee wanhopig. Er zat niets anders op dan zijn huid zo duur mogelijk te verkopen!

De tweede beer stiet ruw de eerste opzij, die zich eerbiedig terugtrok.

Nami wilde al vuren, toen plots een gedachte door zijn hoofd schoot:

— Woes!... Woes!...

Het beest spitste de oren. Iets herleefde in de mist van zijn geheugen.

— Woes!... Jongen!...

Ja, die stem kende hij. Dat was zijn goede vriend!...

En plots, alsof de jaren niet hadden bestaan en er niets gebeurd was, kwam Woes met zijn dikke kop strelend langs de laarzen van Nami strijken. Zo stonden ze daar even, beiden gelukkig.

Daarna werd Woes weer onverschillig en onzeker. Plots keerde hij zich om en sjokte het bos in, gevolgd door zijn zwarte maat.

Nooit is de beer daarna nog teruggezien.

W. MYRTAL.

Ons Burgerlijk Vliegtuigenregister

Enkele maanden geleden begonnen we met de publicatie van het Belgisch burgerlijke vliegtuigenregister. We gaan hiermee door. In de vorige bijdragen van deze reeks gaven we echter ALLE registraties op, die ooit toegekend werden. In de volgende bijdragen geven we alleen die vliegtuigen op, die een geldig bewijs van luchtwaardigheid hebben. Het lijkt ons inderdaad interessanter, dat de lezers registraties kennen van vliegtuigen, die nog vliegen. Om plaats te sparen, laten we de letters OO telkens weg.

ACA, Cessna 140, Ass. Cont. Aéronautique, Brussel.

ACE, Cessna 120, Aquastra, Antwerpen.

ADH, Fairchild UC-61A, A. Guelot, Brussel.

ADI, Piper Cub, A. Delhougne, Bois-de-Breux.

ADJ, Piper Cub, J. Mertens, Brussel.

ADL, Aeronca Super Chief, Garage Rex, Meknès, Marokko.

ADM, Piper PA 16, Gebroeders Fredericq, Marokko.

AEA, Ercoupe Aerobel, Deurne-Antwerpen.

AFA, Lockheed 12A, R. Hansez, Brussel.

AHP, Piper Cub, A. Pauwels, Antwerpen.

AHU, Benesz Mraz Sokol, Air Union Belge, Het Zoute.

AIA, Ercoupe, J. Cassart, Brussel.

AIR, Piper Cub, P. De Coster, Kortrijk.

AJI, Piper Cub, Club National d'Aviation, Brussel.

AJK, Piper Cub, Club National d'Aviation, Brussel.

AJL, Piper Cub, Club National d'Aviation, Brussel.

ALI, Globe Swift, A. Goethals, Gent.

ALY, Piper Cub, Coflair, Ieper.

AMI, Auster Autocrat, Vliegschool « De Coninck », Brussel.

ANL, Auster Autocrat, A. Bauwens, Brussel.

ANT, Avro Anson, J. Mahieu, Brussel.

APB, Douglas C-47, Cobeta, Brussel.

APC, Douglas C-54, Cobeta, Brussel.

APG, Avro XIX, J. Mahieu, Brussel.

API, Lockheed 14, J. Mahieu, Brussel.

APM, Lockheed 14, Cobeta, Brussel.

APN, Avro Anson XIX, J. Mahieu, Brussel.

APO, Beechcraft C-18, J. Mahieu, Brussel.

APS, De Havilland D. H. 85 Leopard Moth, E. Henry, Antwerpen.

APX, Avro XIX, J. Mahieu, Brussel.

ARY, Piper Family Cruiser, Royal Motor, Union, Luik.

ATD, Stampe Vertongen SV4bis, d'Huart-Thierry, Overyssche.

ATY, Auster IV, Air Transport, Brussel.

AUL, Douglas DC-3, Sabena, Brussel.

AUM, idem.

AUN, idem.

AUO, idem.

AUP, idem.

AUT, Cessna Bobcat, G. Nanet, Gent.

AUV, Douglas DC-3, Sabena, Brussel.

AUW, Douglas DC-47, Sabena, Brussel.

AUX, Douglas DC-3, Sabena, Brussel.

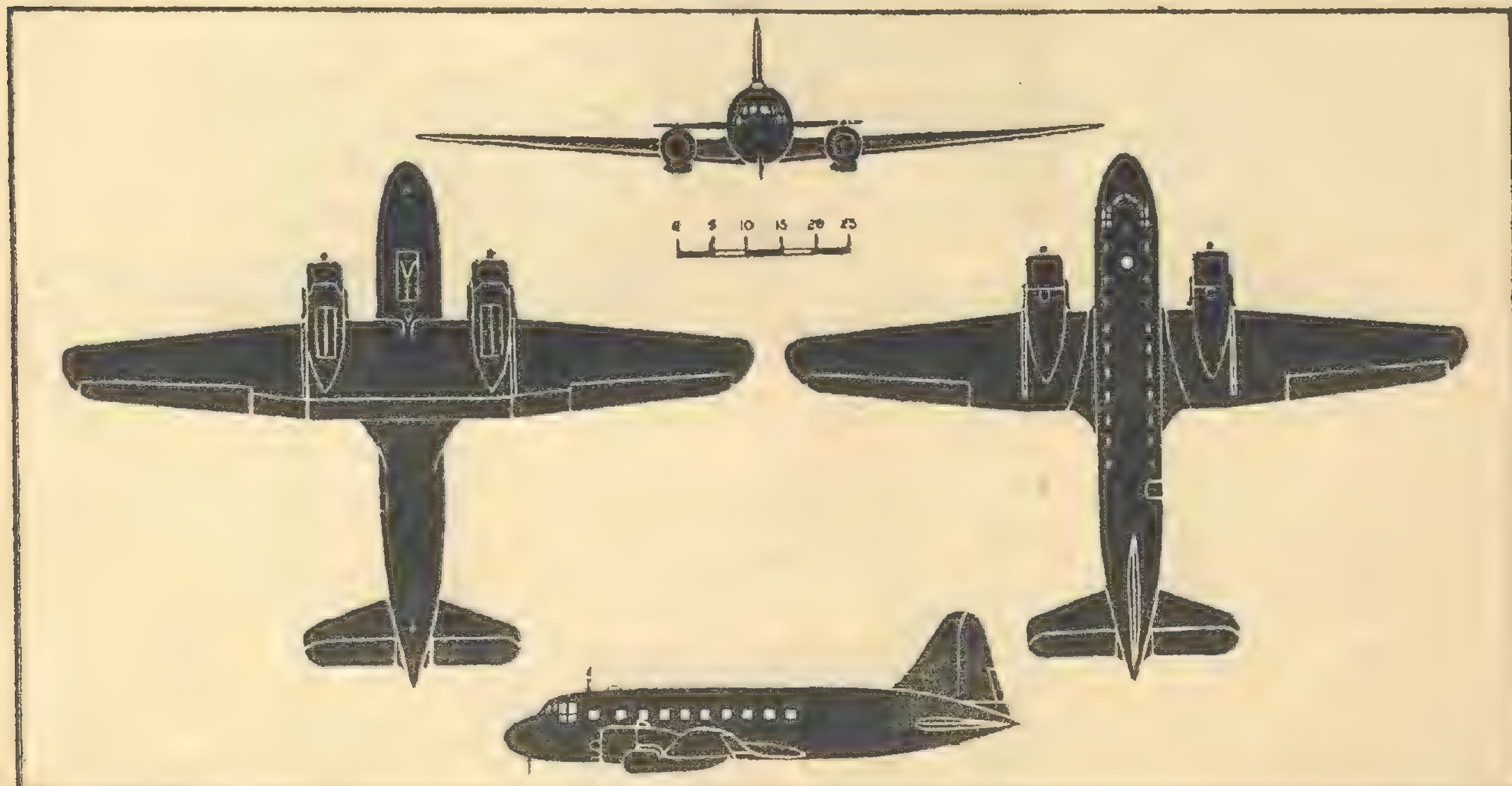
AUY, idem.

AUZ, idem.

BOB.

ONS MAATSCHETSENHOEKJE :

Ilyushin IL-12

Tweemotorig Russisch verkeersvliegtuig met neuswiel-onderstel. Plaats voor 27 passagiers. Bemanning 5. Toestellen van dit type zijn in dienst op de Russische en Tsjecho-Slowaakse luchtlijnen. Spanwijdte 31,70 m. Lengte 21,31 m. Hoogte 8,07 m. Maximum snelheid 365 Km.-u. Vliegbereik 2.000 Km.

(The Aeroplane Spotter. - Copyright drawing.)

STRUISVOGELS ZIJN GROOT, MAAR DOM!

HET VERSTAND komt niet met de jaren, zeggen we vaak tegen Piet Kwabbernoot! Maar het heeft ook niets te maken met iemands grootte. Zo is het ook in de dierenwereld, waar de struis of struisvogel niet van de slimste is! En toch is hij de grootste aller vogelen, haalt met gemak de 2,50 meter en weegt maar eventjes 75 kilo! Het beest schijnt honderd jaar oud te kunnen worden, maar sterft meestal voordat het twintig is, want voorzichtigheid kent meneer niet en hij loopt met open ogen zijn ongeluk tegemoet!

Als wij van de apen afstammen, moet P. K. zijn voorvaderen onder de struisen zoeken. Struis is hij in ieder geval nog en altijd kaal, als een struis het bij tussenpozen is... Maar dit is een praatje over de struisvogels en niet over Piet Kwabbernoot.

Weten jullie, dat een struisvogel met gemak Gaston Reiff de loef afsteekt en lopen kan met een vaartje van 60 Km. per uur? Hij hoort thuis in Zuid-Afrika, het oude land der Boeren. Spijtig voor de Amerikanen, dat deze vogel, echte « the biggest in the world », niet uit de Verenigde Staten is!...

Als een struis een ei legt, dan mag er dat wezen! Het is een knaap van anderhalve kilo, 15 cm. lang en 12 cm. diameter op-zijn-dikst. Het gewicht is gelijk aan dat van ongeveer 24 kippeneieren. En liefst legt de struivogelhen er van 16 tot 20 tegelijk, gewoon in een « kuiltje » in het zand, dat ze dan krabt met haar poten. Overdag zit mama struis erop, 's nachts pap struis...

Die eieren moeten lekker zijn en met één ei heb je een hele eierstruif. Toen onlangs de koning en de koningin van Engeland in Zuid-Afrika waren, kregen ze bij wijze van ontbijt een struisvogelei. Ze waren er verrukt over.

De beesten zelf daarentegen zijn niet eetbaar. Hoe kan het ook anders, daar ze enkel rupsklaver (medicago) en... keistenen eten! Zoiets geeft geen mals vlees! Verder zijn ze net als onze eksters. Alles, wat blinkt, trekt hen aan. Onze eksters slepen dat echter mee naar hun nest, terwijl de struisen het verslinden. Zo speelde er eens eentje een brandende pijp naar binnen! Verder eten ze met evenveel gemak als plezier geldstukjes, spijkers en scheermesjes. Dat dit gevaarlijk eten is, zullen jullie wel begrijpen, maar meestal maken dergelijke voorwerpen enkel een gratis reisje door de struisvogelmaag om langs de natuurlijke weg weer te voorschijn te komen.

FOKKERIJEN

De mens kon natuurlijk dergelijke malle wezens niet met rust laten. Aangezien onze struisen pluimen hebben, waar ze toch niets mee doen — daar ze nooit vliegen — werd er jacht op gemaakt.

Vroeger leefde de beesten in groepen van ongeveer 200 in de Sahara, de Soedan, in Senegal, in Zuid-Algiers en in Zuid-Afrika. Nu zijn ze zo goed als uitgeroeid.

HOE VANG JE EEN STRUISVOGEL?

P. K. legt ze zout op de staart volgens de oude beproefde methode. Fokkers denken er echter anders over. Ze laten hun struisen in half-wilde staat en vangen ze slechts drie keer in de twee jaar, als hun veren mooi genoeg zijn om... uitgetrokken te worden. Volgens de fokkers doet dat de beesten geen pijn.

Een gemakkelijk baantje, dat struisvogelveren fokken, zul je denken.

Mis, hoor! Een struis weet zich te verdedigen! En het is een erg zenuwachtige vogel. Eén slag met die geweldige poten en... je bent struisfokker af!

Meestal drijft men de troep in een hoek van het terrein. Met een lange haak kiest men het dier uit dat men plukken wil, slaat die haak om de nek van de struis en werpt hem een zak over het hoofd. Het beest zal dan doodstil blijven staan en zich laten plukken. Ook als men hem met zijn lange nek tussen een mik van een tak kan drijven, blijft meneer stokstijf staan! Kun je zijn bek grijpen, dan wordt hij ook zo mak als een pasgeboren lam en kan men hem letterlijk en figuurlijk bij de neus nemen. Een woedende of onrustige struis kun je het beste temmen door hem... een stok in zijn bek te geven. Dan kan er een kind mee gaan wandelen.

Lach niet teveel om zo'n domme struis! Een aap houden jullie voor veel slimmer, maar... hoe vang je nu een aap?

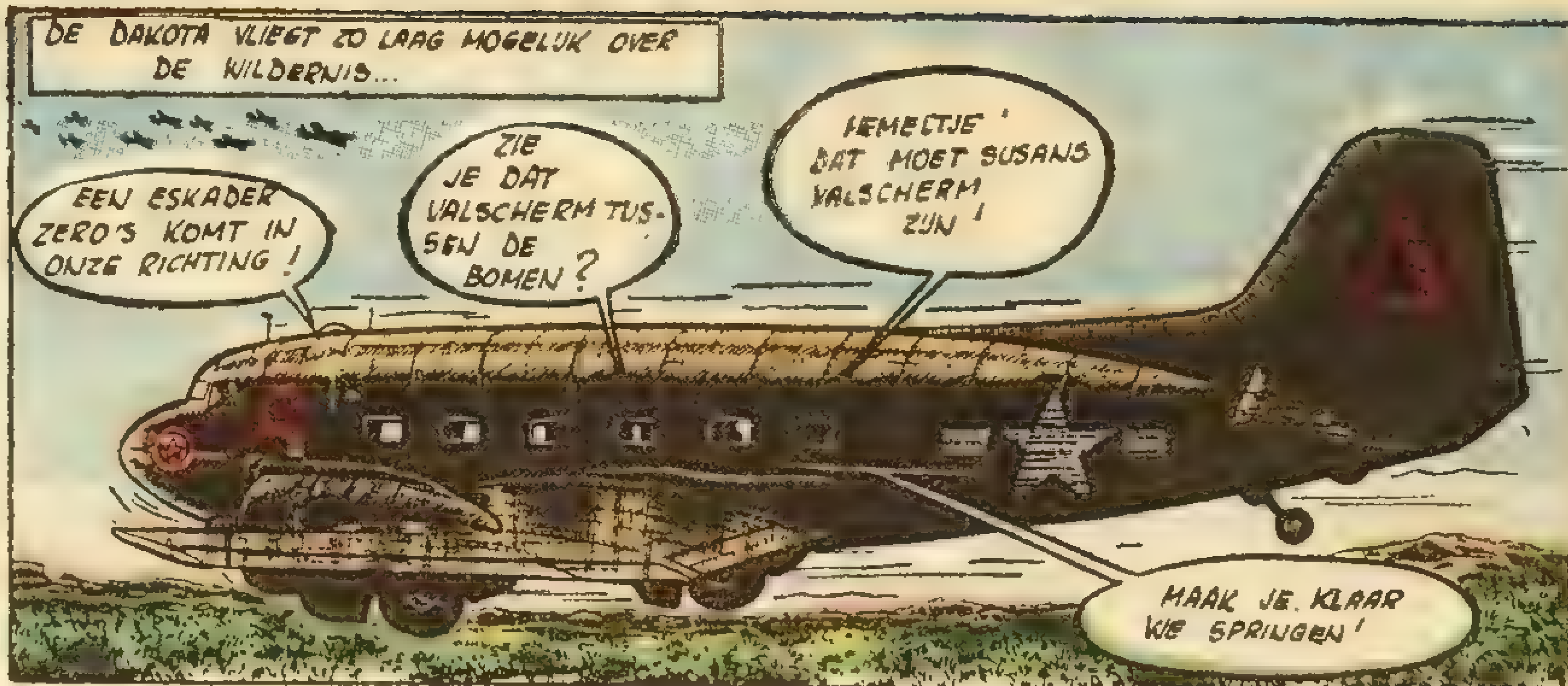
Wel, je stopt wat lekkers in een fles of bus met lange, nauwe hals, maar waar een aap zijn « hand » nog in kan steken. De aap zal, nieuwsgierig als hij is, op de lekkernij afkomen en zijn hand door de hals wringen. Dan grijpt hij het lekkers, maar... kan de gespannen vuist natuurlijk niet door de nauwe opening krijgen. Ga dan je aap maar pakken! Denk je, dat hij zal loslaten om te vluchten? Nee hoor, hij laat zich nog liever vangen dan het lekkers te lossen! Daar sta je met je verstandige aap! Zelfs P. K. valt dit van de apen tegen.

P. P.

DE VLIEGENDE TIJGERS

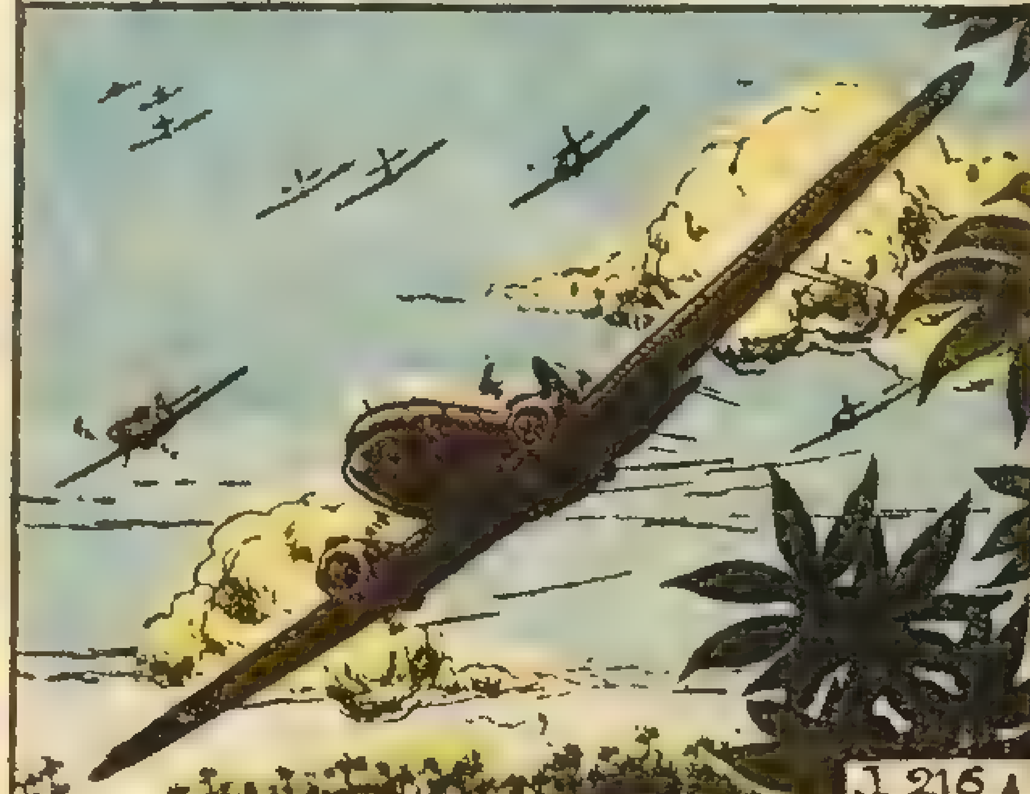

TERWIJL MO EN SUSAN IN DE WILDERNIS TEGENOVER ELKAAR STAAN, KOMEN SUSANS VRIENDEN HAAR TE HULP. SONY, TAO EN BUCK WILLEN HAAR TOT ELKE PRIJS REDDEN.

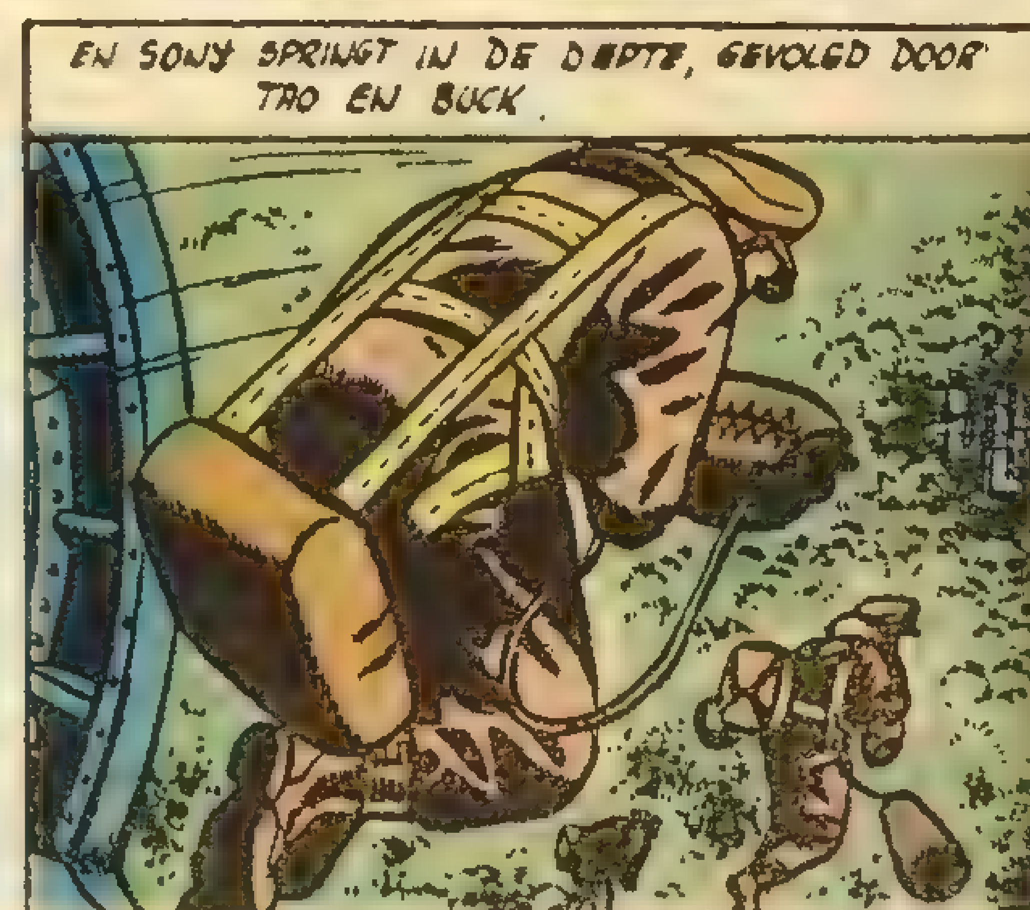

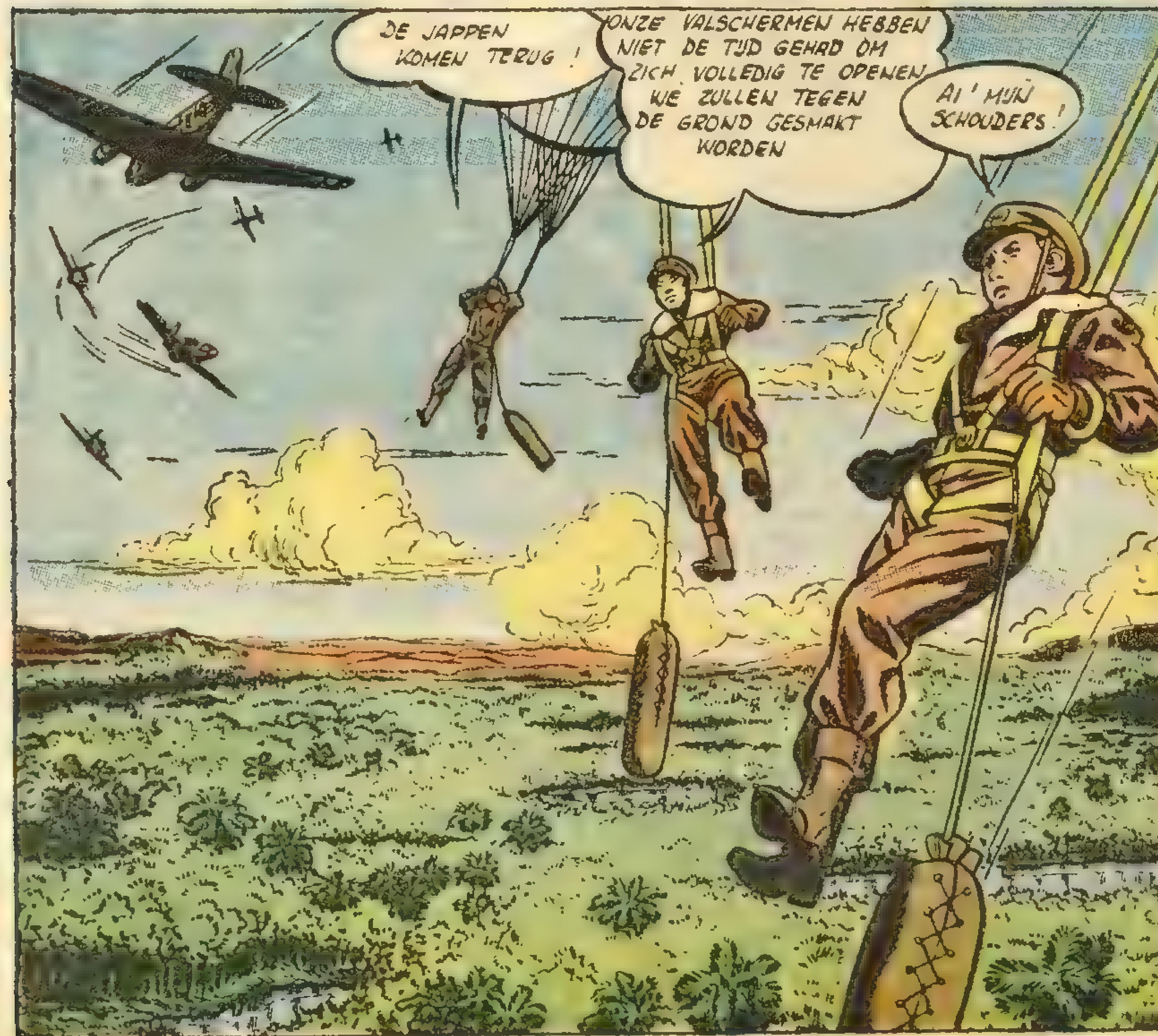

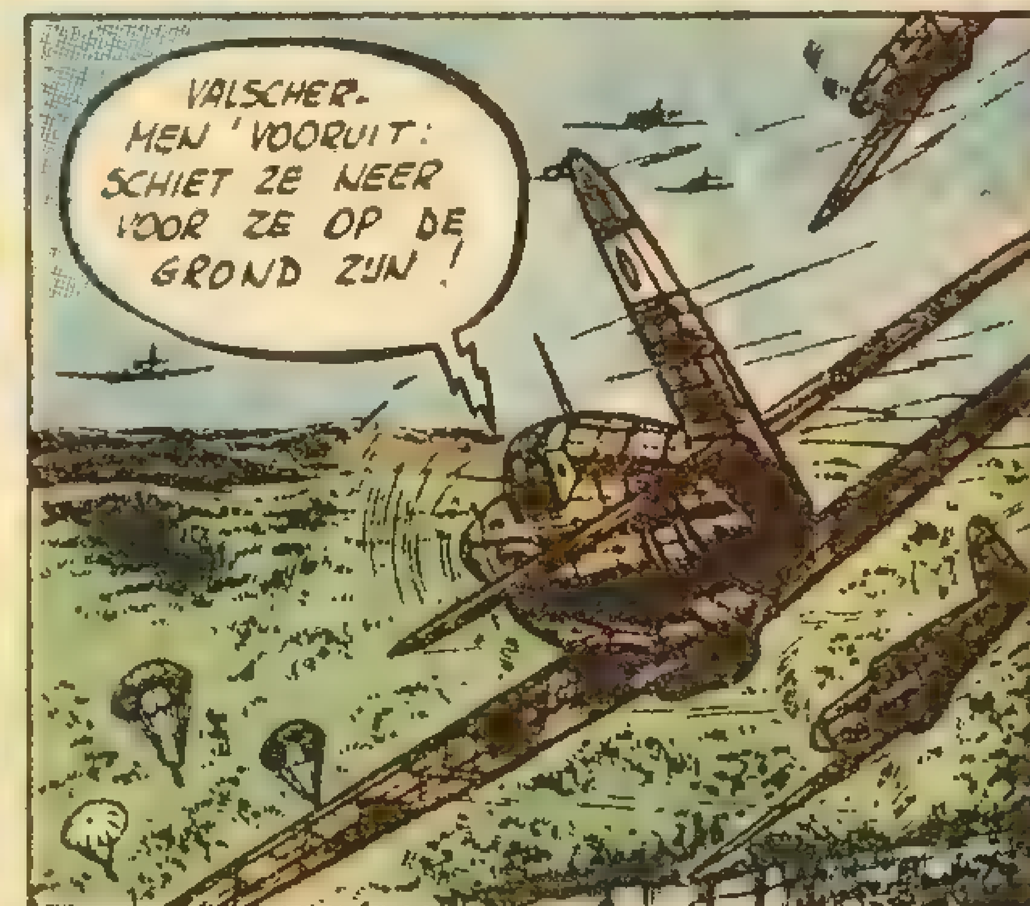

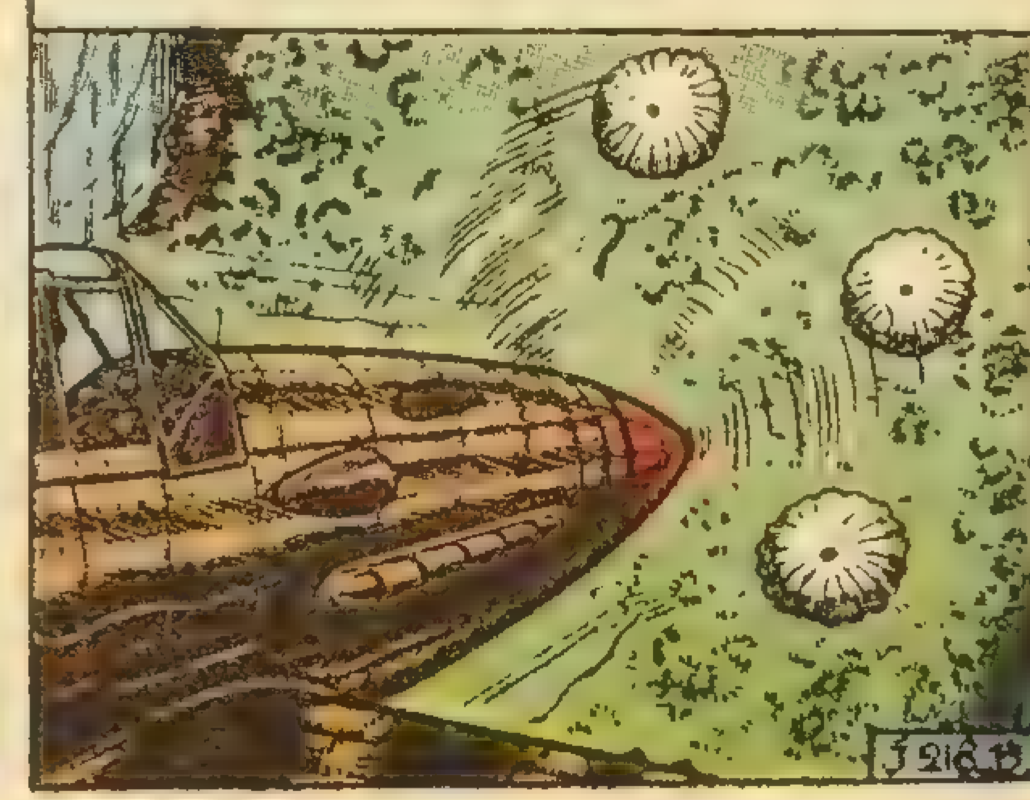

NET OP TIJD, JONGENS 'T SCHEELDE GEEN HAARTJE OF WE HADDEN JAPANS LOOD GESLIKT-
GELUKKIG DAT DE HOGE KRUINEN ONZE VAL GEBROKEN HEBBEN. ANDERS LAGEN WE MET GE-BROKEN BENEN.
LATEN WE LIEVER OP ZOEK GAAN DAN ONZE TIJD TE VERPRATEN JONGENS!

EERST MOETEN WE SUSANS VALSCHERM PROBEREN TE VINDEN!
EN DE WILDE DIE-REN ZULLEN ONS SPOOR VOLGEN...

INTUSSEN..
WAAR ZOU ZE GEBLEVEN ZIJN? IK HOU HET NIET MEER UIT IN DIE MODDERPOEL HET WEMELT VAN ONGE-DIERTE EN REPTIELEN!

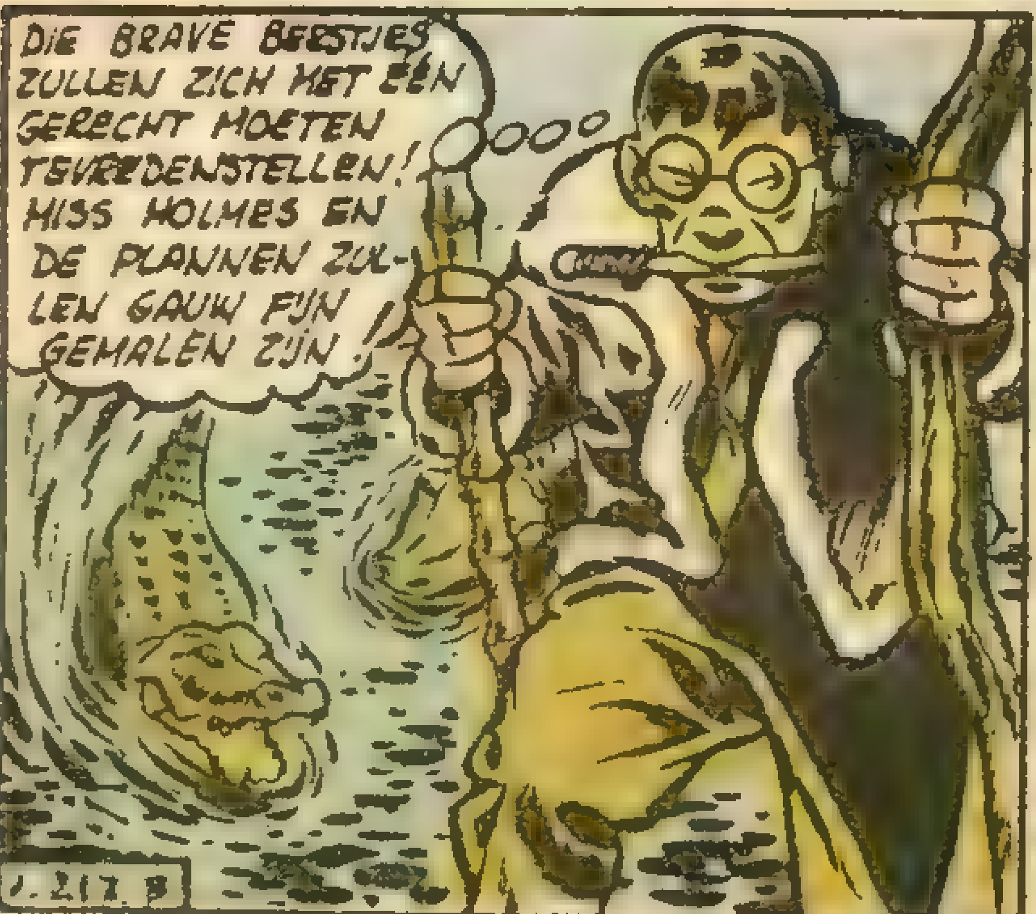

WAT BETEKENT DAT GERONK? ZOUDEN ONZE ZERO'S ME OPZOEKEN?
ALS HIJ VOORBIJ IS KAN IK EVEN RUSTEN. IK BEN TOTAAL OP...

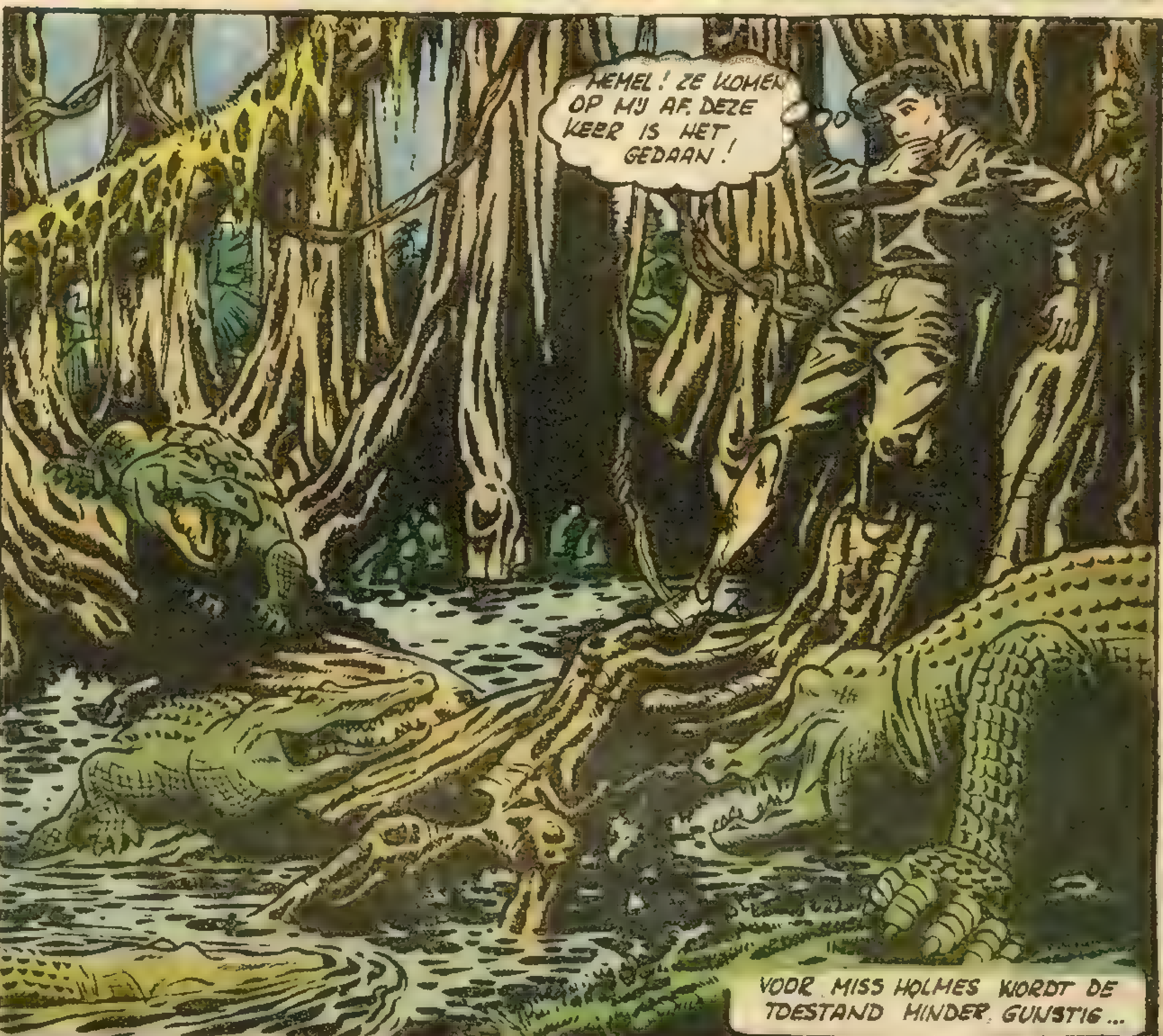

MAAR EEN ANDER GEVAAR BEDREIGT DE TWEE VIJANDEN.

KROKODILLEN! ALS IK NIET VLUG UIT DIT MOERAS KOM IS 'T GEDAAN MET MIJ.

MISSCHIEN KAN IK MET MIJN MES TOESTEKEN ALS ZE OP MIJ AFKOMEN... MAAR LANG ZAL 'T NIET MEER DUREN OF WE WORDEN ALLEBEI OPGEPEUZELD... OP DIE MANIER EINDIGT DE GESCHIEDENIS VAN DE PLANNEN...

STAP VOOR STAP WIJKT MO ACHTERUIT. OP EEN PAAR METER AFSTAND BEWEEGT EEN KROKODIL IN HET WATER
DE OEVER; IK BEN GERED!

DIE BRAVE BEESTJES ZULLEN ZICH MET EEN GERECHT MOETEN TEVREDENSTELLEN! MISS HOLMES EN DE PLANNEN ZUL-LEN GAUW FIJN GEMALEN ZIJN!

HEMEL! ZE KOMEN OP MIJ AF. DEZE KEER IS HET GEDAAN!
VOOR MISS HOLMES WORDT DE TOESTAND MINDER GUNSTIG...

Onze Knollentuin

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.
Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen worden als knolletjes beschouwd.
Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint, mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk ». Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld ».
Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.
Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.
Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.
Art. 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

Deze keer is het werkelijk een verrassing vanwege de rakkeresjes ! Met de lente schijnt er ook in hen nieuw leven gevaren en ze komen met knollen aandragen, dat het een lieve lust is.

NELE uit **Lokeren** staat er met een knol, die op zijn eentje een knollentuin vullen kan ! Dat kun je nu toch niet vergen, Jo ! Daarom plant Snuffel alleen maar het eerste stuk, de inleiding, als je wil. Natuurlijk komt op die manier van het eigenlijke sprookje niets terecht. Laat dàt je dan leren, je een volgende keer meer te beperken !

STERREN.

De geweldige zonnebrand is uitgewoed. Wanhopig spatten de laatste vuurgensters uiteen tegen de aanrollende wolken, die hardnekkig maar zegezeker het Westen bestormen. Dan is het de nacht, die donker en zwart de hemel besluipt en doorkruipt.

De stilte die hij met zich brengt, duurt maar één ogenblik. Dan hoor ik een schaterlach van toverfeeën, die daarboven spelen en stoeien, juichen en joelen, kraaien en graaien.

Zij komen de donkere nacht omtoveren in sterrenpracht. 't Donkert nu stilaan overal !... De nacht vindt zijn spiegelbeeld hier in dit tranendal. Evenals aan 't firmament pinkelen er sterren : lichtover de aarde doen glijden.

NELE uit **Lokeren.**

Gelukkiger in dit opzicht is **MISS BETH** uit **Boekhoute.** Die weet zich tot enkele regels te beperken en ziet dan ook haar hele knolletje geplant.

LENTE TOVERT...

In een stille nacht, terwijl alles sliep en de maan haar flauw licht over de aarde liet vallen, kwam Lentefee geruisloos aangewandeld. Tussen haar fijne, rose vingers hield ze haar toverstaf. Bomen, bloemen en planten trilden van al de heerlijkheid, waarmee Lentefee getooid was. Ze keken bang haar richting uit. Maar Lentefee lachte hen vriendelijk toe en raakte hen eventjes aan. Dadelijk kregen ze een ander uitzicht. Zo toverde Lentefee alles om. En 's morgens toen de zon haar eerste milde stralen over de aarde zond, stonden de mensen verbaasd te kijken naar alles, wat Lentefee omgetoverd had in die ene wonderstille Lentenacht.

MISS BETT uit **Boekhoute.**

Zelfs P. K. nemen de rakkertjes tot mikpunt van hun snaaksigheden ! **KLEINE ANNIE** uit **Humbeek** denkt beslist, dat P. K. ijdel is. Maar ik kan haar uit de beste bron verzekeren, dat onze Kwabber nooit voor een spiegel staat. Bij de kapper kan hij er natuurlijk wel voor zijn gaan zitten...

P. K. IN AKTIE

De lustige knollenkweker Kwabbernoot wilde graag eens mooi zijn. Hij stond in het Robbedoeshuis voor een grote spiegel.

— Eigenlijk moet ik toch eens naar de kapper, bromde Piet tussen zijn tanden. Zo gezegd, zo gedaan. De volgende dag reed onze vriend in volle vaart naar de kapper. Vol trots stapte hij binnen en zette zich zonder complimenten op een stoel voor de spiegel.

Met een beleefde buiging vroeg de kapper wat « Mijnheer » verlangde.

— Ik wil mijn haar precies in het midden, zei Piet.

— Maar menheer antwoordde de kapper, ge hebt zeven haartjes ! Hoe moet ik die verdelen ?

Bij het horen van dat nieuws stoof Piet recht, zodat al zijn haren te berge rezen. Hij jammerde :

— Ik heb acht haren, ja zeker, ACHT !

— Blijf stil zitten, suste de kapper, ik zal nog eens tellen...

Alsof zijn leven er van afhing wachtte onze vriend ongeduldig op de uitspraak van de kapper.

— Ge hebt werkelijk acht haartjes, meneer, zei de kapper.

Kwabber zuchtte verlicht en enige minuten later reed hij terug naar het Robbedoeshuis om aan zijn vrienden het gebeurde te vertellen.

KLEINE ANNIE uit **Humbeek**

Als vertegenwoordiger van onze rakkers krijgt hier de stoere knol van **KAMPIOEN 16.390** uit **Wichelen** nog een plaats. Dit is wel de beste bijdrage van de talrijke rakkers-opstelknollen. Tevens eervolle vermelding tekenknol.

HANNIBAL'S WAAGSTUK

Als een standbeeld staat Hannibal op een rotspunt en slaat het bovenmenselijk zwoegen gade van zijn leger, dat als een slang, wild omstoven door de sneeuwjacht, opwaarts kronkelt langs steile rotsen en diepe ravijnen. Reeds uren... uren lang duurt deze strijd tegen de woeste natuurelementen van de Alpen.

Voor hem rijst de geest van zijn vader, Hamilcar op. Zichzelf ziet hij terug als kleine jongen, toen hij de veldtochten van zijn vader in Zuid Spanje mocht meemaken. Hij ziet zich weer als Spartans soldaat : hoe hij als knaap reeds streed in het leger en zich hardde tegen koude, vermoeienissen en allerlei ontbering. Hij herinnert zich hoe hij de ondergang zwoer van de machtigste stad dier tijden : Rome ! Hij denkt ook aan zijn grote overwinningen als Saguntum.

Maar eindeloos ver ligt Rome, ver achter deze barre strijd. Man na man bezwijkt en de wind blijft zijn sombere dodenzang huilen tusen de met sneeuw bedekte grimmige bergtoppen.

Een officier komt hem melden, dat er opstand dreigt uit te breken. Het oproer zwelt aan en ineens staakt het leger de moordende tocht naar boven. De held weent van spijt...

Neen, alles is nog niet verloren. Hannibal spreekt zijn manschappen toe met een ingehouden razernij ! Hij spreekt de mannen van 't reuzenwerk, dat ze vernietigen, nu ze zo dicht bij hun doel zijn gekomen. Hij spreekt hen van de lange voorbereiding, die deze tocht van hem vergde, van de vele onkosten, de schatten, die deze karavaan kostte. Eindelijk spreekt hij hen ook van de schatten, de rijkdommen, die ze zullen vinden aan de overkant van het gebergte...

De begeesterde mannen willen dan weer de tocht voortzetten. Zijn trouwe Carthagers zullen hem niet in de streek laten. Ook niet zijn Grieken, Afrikanen, Spanjaarden en Galliërs. Ook de afde-

Een groeptekening van onze roemruchte F.T.C.-club door FRANK uit Merksem.

TERPEN TIJN uit Schiedam zag dit verschrikkelijk gebeuren.

ling ruiterij uit Numidië en alle olifanten trekken weer de lastige weg op, die leidt naar de overwinning of naar.. de nederlaag.

Ze vallen Italië binnen, beleven hun eerste zegepralen. Hun strijdzang klinkt als een stormgetij... De soldaten dragen Hannibal op hun schild. Hun aanvoerder, die even energiek als geniaal was, had naast hen gestreden, op de blote grond naast hen geslapen, met hen gegeten en gedronken als was hij een gewoon soldaat. Hij was het, hij alléén die Rome deed beven. Hij is en blijft de grootste veldheer. Noem mij mannen als Monty, Foch en andere, maar plaatst daarnaast de man, die de Alpen overwon, plaatst daarnaast Hannibal en ge zult het oneindig verschil bemerken. Hannibal zal met zijn tocht over de Alpen eeuwig blijven voortleven in de harten der mensen, die hem begrepen.

KAMPIOEN 16.390 uit **Wichelen.**

Een zeer eervolle vermelding verdienen : **Gawain** uit **Roeselare** en **Pimpeltje** met **Superman 27.107** uit **Arendonk. Een** eervolle vermelding voor **Dakota 30.295** uit **Antwerpen, Buck Danny Jr** uit **Apeldoorn, Zwarte Duivel 27.018** uit **Baarn, Dingaan 27. 104** uit **Beveren-Roeselare** en het navertelde werk van **Old Shatterhand** uit **Olsene** en de **Witte Arend** uit **Herentals.**

In het dichterknollenperk zetten we — als enige deze keer — **ZEPHIER 26.834** uit **Meerhout** te prijk. **Ri-Rank** uit **O. L. Vrouw-Lombeek** is minder goed dan gewoonlijk met zijn rijmloos versje. Natuurlijk niet omdat het rijmloos is, maar omdat hij zijn gedachten en gevoelens minder goed onder woorden kreeg. Een eervolle vermelding voor het dichtknolletje en de lachknolletjes van **Winnetou** uit **Wilrijk,** het navertelde dichtknolletje van **De Zwarte Ridder 30.010** uit **Poperinge** en het teken- en dichtknolletje van **W. v. B. uit Rotterdam.** Is het versje ook eigen werk ? Dan nog eens planten ! Ook **Winnetou 29.761** uit **Wemmel** plantte een nageknold versje.

MELOPEE

Onder de hemel vol twinkelende ster-
[ren,
Boven de sterren in koudgele glans,
Ruisen de kruinen der slapende dennen
Deinen hun twijgen in trage kadans.

Tussen de struiken vol ritslende blaren,
Over de weg, door het mulgele zand,
Langzaam vooruit gaat een peinzende
[jongen,
En kijkt soms dromend en stil naar het
[land.

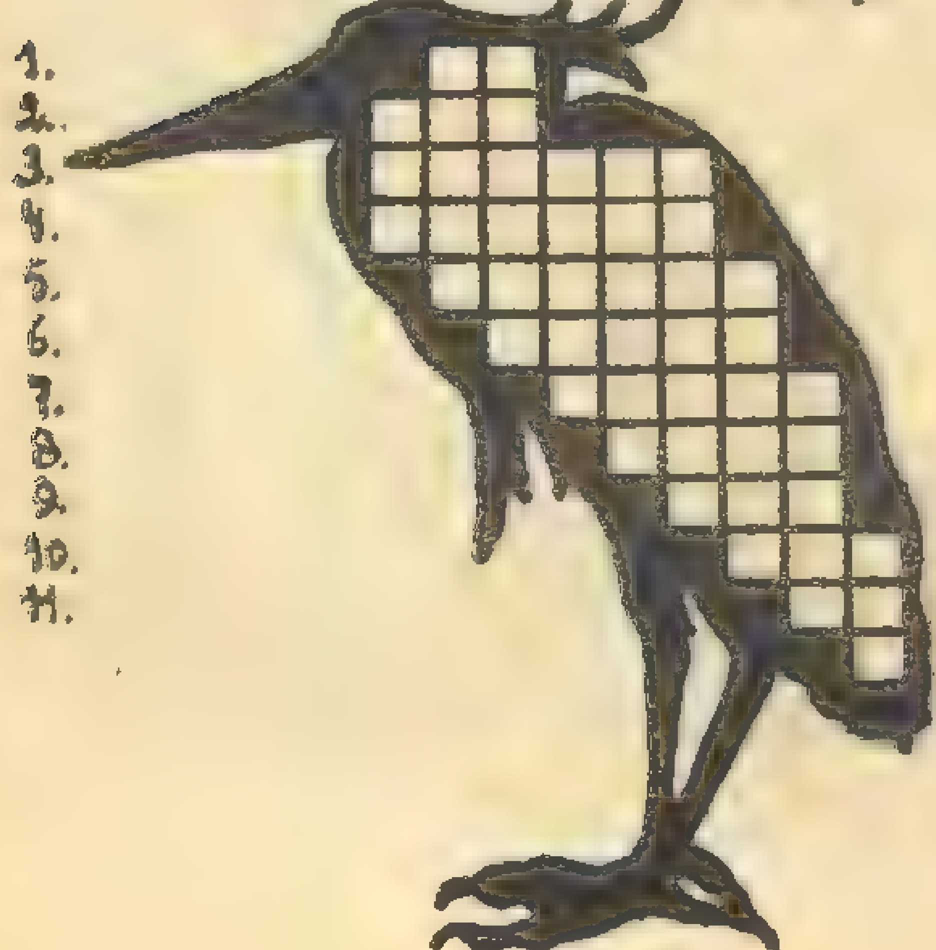
Windstil haast liggen de velden te dro-
[men
Richtingloos schier stapt de jongen
[vooruit.
— In het zo richtingloos jongelingsleven
Brengt soms één windstoot een krach-
[tig besluit !

ZEPHIER 26. 834 uit **Meerhout.**

Nu nog een zeer eervolle vermelding voor de geweldige vracht tekenknollen (een serie van liefst 21 stuks) en een opstelknol van veel te grote lengte van **Joe Ranly** uit **Lanaken.** Snuffel zit er eigenlijk een beetje verlegen mee. Renaud ! Enerzijds laat je zien, dat je tekenen kunt, smaak hebt en veel humor. Maar hoe ik ook zoek : niet één van de vele knolletjes is volkomen áf. Hoe graag had ik zoveel moed, geduld, kunde en vlijt ruim beloond ! Doe mij en alle rakkers het plezier eens één knolletje (teken- of opstelknol) keurig af te werken en je verovert met één slag een ereplaats. Iemand als jij mag de moed niet opgeven ! **Jozef H.** uit **Borgerhout** tekende **Surcouf** in... verkeerde inkt. Eervolle vermeldingen voor **Reporter 14** uit **Antwerpen, Zorro II** uit **Hasselt, De Leeuw van Vlaanderen 29.709** en **Het Rode Masker** uit **Brugge, Don Flamingo** uit **Gent** voor eigen werk-knol en afgetekend werk, **Winnetou 29.9.15** uit **Antwerpen, Witte Leeuw** uit **Gent, Rode Hand** uit **Sint-Niklaas, A 17** uit **Gent** en **Jozef de B.** uit **Melsem.**

Helaas, daar komt Sjarel opdagen om ons met fatsoen de knollentuin uit te vagen ! Tot volgende week, rakkers en rakkeresjes ! Kweek knollen en laat P. K. maar spitten ! Jullie knollentuin-tuinman SNUFFEL.

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1 : Vader. — 2 : Bid (Latijn). — 3 : Hansworst. — 4 : Ochtendmuziek als eerbewijs. — 5 : Planken ter bekleding, binnen in een schip. — 6 : Wilgenroosje. — 7 : Zuivere, onbevlekte. — 8 : Nieuwsoortige electrische verlichting. — 9 : God van de rijstcultuur (op Java). — 10 : Turks bevelhebber. — 11 : Daar (bijwoord).

VERTIKAAL

1 : Grootvader. — 2 : Vaartuig der inboorlingen in de Indische Archipel. — 3 : Struikbes. — 4 : Iemand, die het jachtbedrijf uitoefent. — 5 : Veredelen. — 6 : Stel vaatwerk. — 7 : Mevrouw (Spaans). — 8 : Enkele. — 9 : Vlaktemaat.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Ar. — 3 : Transfer. — 4 : Seminarie. — 5 : Deputatie. — 6 : Sn.

Vertikaal. — 1 : Rots. — 2 : Red. — 3 : Amen. — 4 : Nip. — 5 : Snul. — 6 : Fat. — 7 : Era. — 8 : Rits. — 9 : Eind.

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je . Robbedoes, Ommeganckstraat 21. Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen). De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 25 Mei tot einde September :

VOOR NEDERLAND : Fl. 4,75.

VOOR BELGIE : Fr. 76.

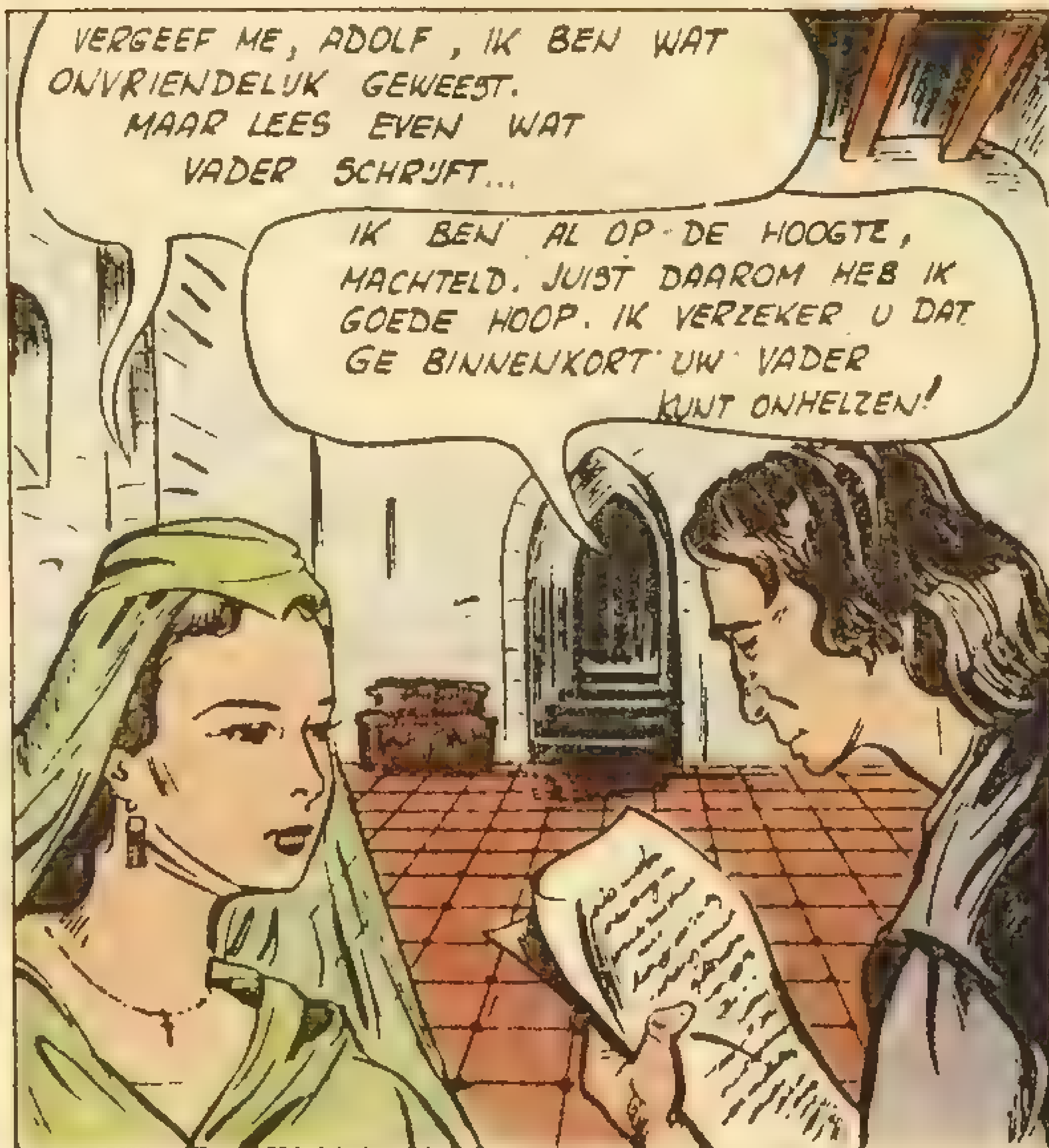
Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; voor België : Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes ». Ommeganckstraat 21, Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis

De
Leeuw van Vlaanderen
naar het beroemde werk van H. CONSCIENCE
Platen van WIK
Scenario van P. DURBIN

VERGEEF ME, ADOLF, IK BEN WAT ONVRIENDELIJK GEWEEST. MAAR LEES EVEN WAT VADER SCHRIJFT...
IK BEN AL OP DE HOOGTE, MACHTELD. JUIST DAAROM HEB IK GOEDE HOOP. IK VERZEKER U DAT GE BINNENKORT UW VADER KUNT OMHELZEN!

PROBEER ME NIET TE TROOSTEN ADOLF... ALLE HOOP IS NUTTELOOS...

LUISTER HIER, MACHTELD ZOËVEN HEB IK, EVEN BUITEN ZEVEKOTE, EEN OUDE MONNIK ONTMOET. HIJ IS HET DIE ME DE BRIEF VAN UW VADER OVERHANDIGD HEEFT. HIJ VERTELDE ME DAT ER MAAR ÉÉN OFFERVAARDIG RIDDER

...MIJN VADER TE VERVANGEN. MAAR WELKE VLAAMSE RIDDER IS TOT ZO'N OFFER BEREID?
WIE ANDERS DAN UW DIENAAR, EDELE LEEUWENDOCHTER?

ER STAAT EEN OUDE MONNIK VOOR DE DEUR. HIJ VRAAGT OF HIJ U MAG SPREKEN...
HIJ IS HET!

KOMT U BINNEN, EERWAARDE!

MACHTELD BEKIJKT DE MONNIK GEDURENDE EEN PAAR OGENBLIKKEN MET GESPANNEN AANDACHT.

DEZE SCHUIFT ZIJN ZWARE KAP ACHTERUIT EN PLOTS...
HEMEL! IK HERKEN U. GIJ ZIJT...

de BLAUWE SPERWER

door Sirius

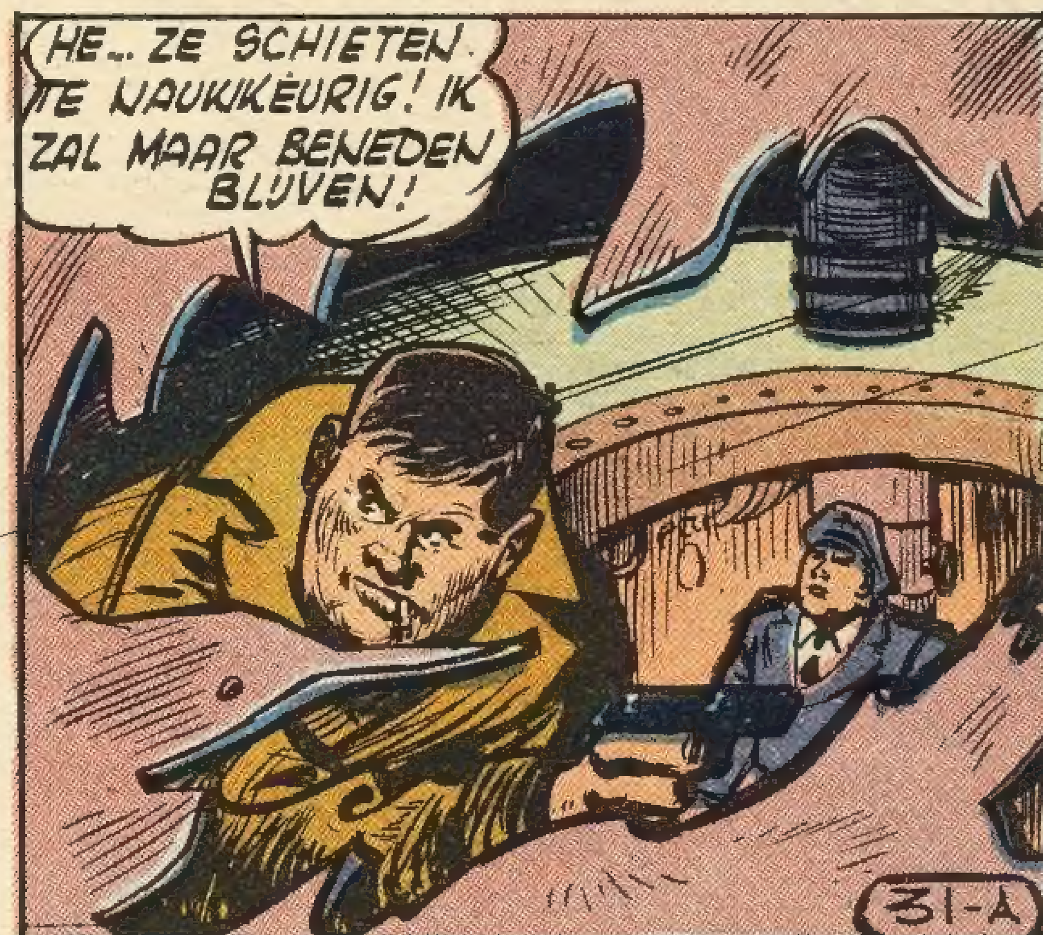
ERIK EN LARSEN HEBBEN ZICH MEESTER GEMAAKT VAN HET KANON, ALS HET BEVEL GEGEVEN WORDT TOT DUIKEN.

VERRAAD!

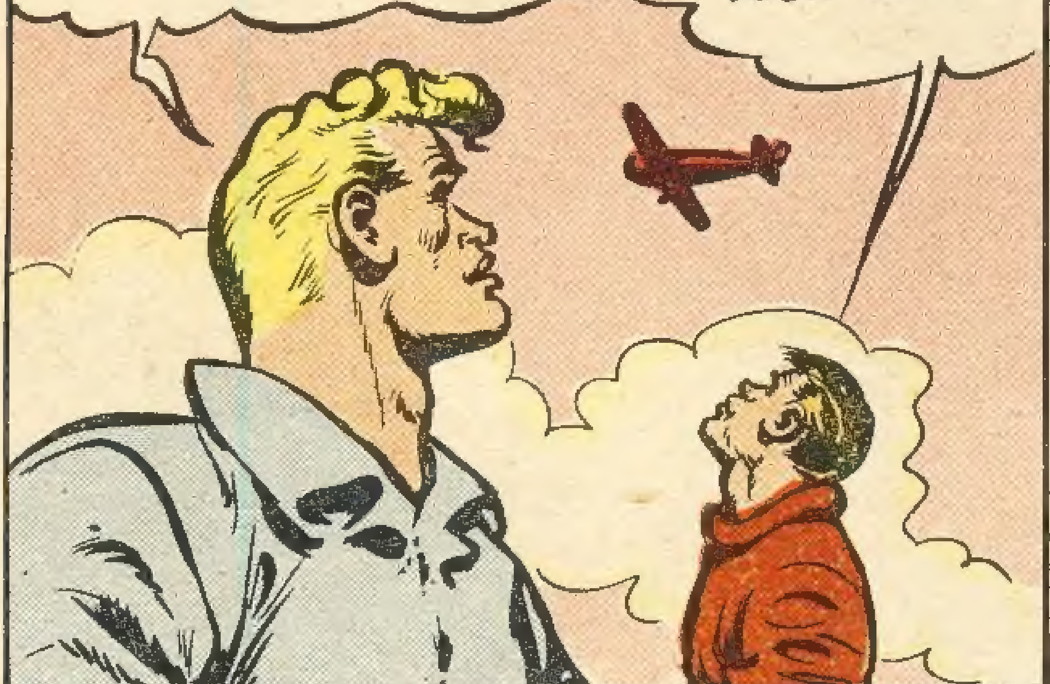

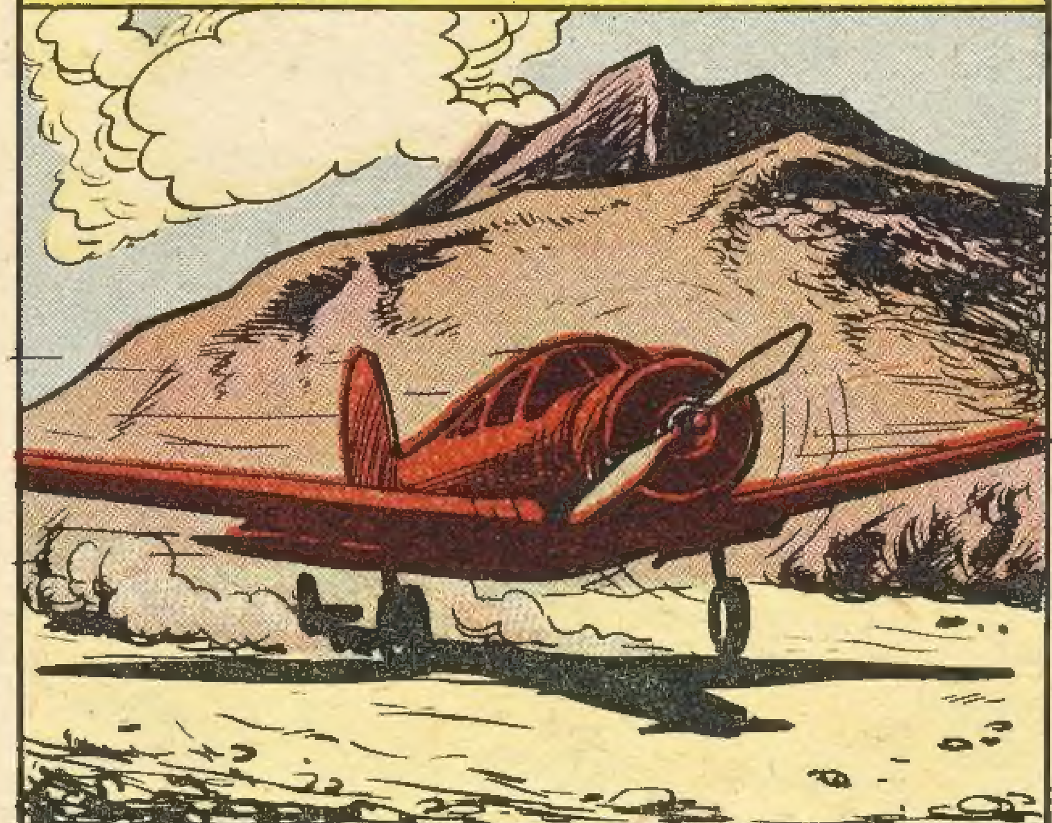

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING

KORDAAT LEGT AAN PROFESSOR BOLS UIT HOE HIJ EEN GEWEER MOET GEBRUIKEN. PLOTSELING HOREN ZE EEN MOTOR ZE LEGGEN ZICH IN HINDERLAAG.

de BAARD en de KALE

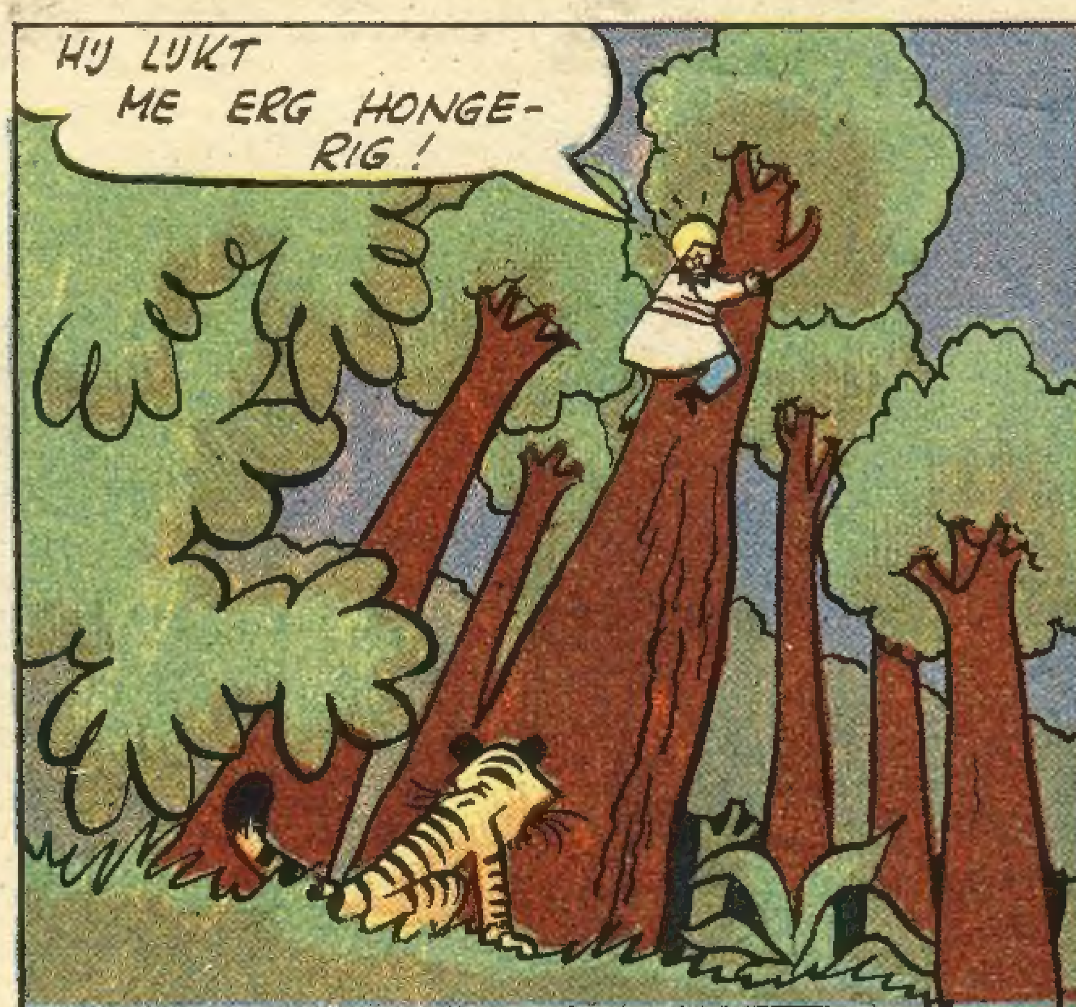

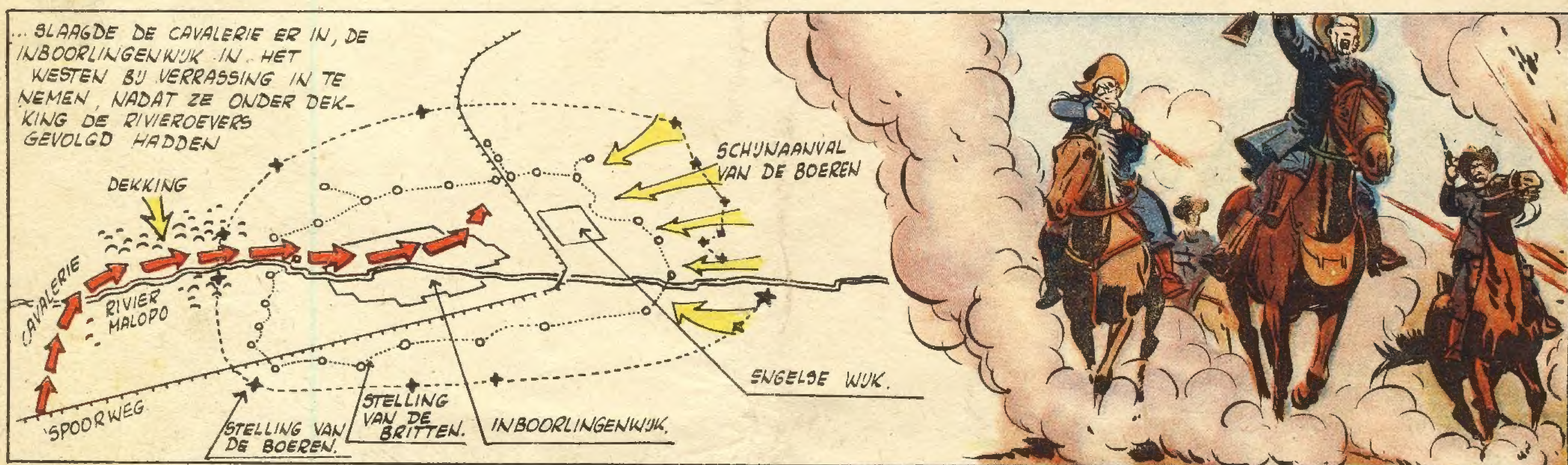

BADEN-POWELL

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.